

BRĪVĀ LATVIJA

ISSN 0934-6759

2012. gada 18. augusts – 24. augusts

APVIENOTĀ **LONDONAS AVĪZE** UN

LATVIJA

Nr. 32 (1258)

Lasiet timeklī!
www.brivalatvija.lv

MĀJUP NO LONDONAS AR ZELTU UN BRONZU!

Māris Štrombergs – divkārtējs olimpiskais čempions!

BMX (divriteņu krosa) sacensībās Latviju pārstāvēja četri sportisti ar Pekinas Olimpisko spēļu čempionu Māri Štrombergu priekšgalā. Vai Māris spēs aizstāvēt augsto titulu un Latvijai atņēst visvērtīgāko godalgu, varbūt uz goda pjedestala stāvēs vēl kāds no četrinieka? Tā pamatoti jautāja šī aizraujošā sporta veida cienītāji. Tiesības startēt Olimpiskajās spēlēs bija izcīnījuši arī Edžus Treimanis, Richards Veide un Sandra Aleksejeva – iepriekš visi augstu meistarību apliecinājuši Eiropas meistarsacīkstēs un nozīmīgās starptautiskās sacensībās.

Finālbraucienā Štrombergs labi startēja un uzreiz izvirzījās līderpozīcijā, bet turpinājumā pakāpeniski palielināja pārsvaru pār tuvākajiem sekotājiem. Viņam cieši uz pēdām mina šī gada pasaules čempions Sems Vilobijis no Austrālijas, taču Štrombergs trasi veica gandrīz ideāli un bez kļūdām, nosargājot pirmo vietu līdz pat finišam. Štrombergs finišēja pēc 37,576 sekundēm, otrā vietā palikušais Vilobijis atpalika par 0,353 sekundēm. **Līdz ar to Māris Štrombergs kļuva par pirmo Latvijas divkārtējo olimpisko čempionu pēc valsts neatkarības atjaunošanas.**

Valsts prezidenta apsveikums

Valsts prezidents Andris Bērziņš nosūtīja apsveikuma vēstuli

Māra Štromberga zelta medaļmaizes cietā garoza

Londonas Olimpisko spēļu čempionam BMX sacensībās Mārim Štrombergam. Apsveikumā rakstīts:

Sveicu Jūs par izcīnīto zelta medaļu XXX vasaras Olimpiskajās spēlēs Londonā! Jūsu sasniegums Olimpiskajās spēlēs ir patiesi vēsturisks notikums Latvijas un visas pasaules mērogā, jo jau otro reizi, kopš vasaras olimpiskajās spēlēs ir iekļauta BMX riteņbraukšana, Jūs esat divkārtējs olimpiskais čempions. Jūsu izcīnītā godalga starptautiski nostiprina Latvijas līderpozīciju BMX riteņbraukšanā. Paldies Jums un visai BMX riteņbraukšanas vienībai par aizraujošajiem mirklītiem un pozitīvajām emocijām, ko Jūsu uzvara ir raisījusi ikvienam sporta līdzjutējam Latvijā!

Mārtiņš Pļaviņš/Jānis Šmēdiņš – bronzas medaļu laureāti

Cīņā par bronzas medaļām Latvijas duetam pretī stājās Nīderlandes volejbolisti Ričards Šuils un Reiners Numerdors, ar kuriem bija spēlēts jau priekšsacīkstēs. Tad ar 2:0 uzvarēja latvieši.

Pēc zaudējuma brazīliešiem mūsu volejbolisti bija atguvušies un pielika treknu punktu lieliski aizvadītajam olimpiskajam turnīram.

Uzvara nāca ļoti grūtā cīņā. Pirmajā setā mūsējie netika galā ar augumā garo Šūlu, un, lai gan izvirzījās vadībā – 17:15, tomēr galotnē nācās zaudēt – 19:21. Otrā setā no šķietami bezcerīgā rezultāta 3:8 mūsējie panāca 11:11. 39 gadus vecais Šūls jau pagura, un seta izšķirīgajā epizodā viņu izdevās nobloķēt – uzvara ar 21:19. Trešajā setā nervu un izturības

Mārtiņa Pļaviņa un Jāņa Šmēdiņa uzvaras prieks

pārbaudē pārāki bija Latvijas volejbolisti. Visai spēlei raksturīgi, ka nīderlandieši sev labvēlīgu rezultātu centās panākt ar spēku, bet mūsējie – ar viltību. Kad rezultāts bija 14:10 mūsējo labā, nīderlandieši vienu punktu atguva, bet tas arī bija viss. **Viņu pēdējā serve lidoja tīklā – 15:11, mūsējo uzvara ar 2:1 un bronzas medaļas. Šim prieka brīdim kopā ar visiem Latvijas plūdmales volejbola cienītājiem uzgavilēja arī Ministru prezidents Valdis Dombrovskis, kas bija ieradies Londonas Olimpiskajās spēlēs.**

Pēc spēles Jānis Šmēdiņš pastāstīja, ka iepriekšējā dienā skatījies Inetas Radēvičas liktenīgo vienu centimetra „minusu” tālākšanā un tāpēc ļoti nav gribējis palikt ceturtajā vietā. Abi ar Mārtiņu Pļaviņu sapratuši,

ka ir vēl viena Latvijas cerība.

Valsts prezidenta apsveikums

Valsts prezidents Andris Bērziņš nosūtīja apsveikuma vēstuli Mārtiņam Pļaviņam un Jānim Šmēdiņam, kuŗi izcīnīja bronzas medaļas plūdmales volejbolā. Apsveikumā teikts:

Sveicu Jūs par izcīnīto bronzas medaļu XXX Vasaras Olimpiskajās spēlēs Londonā. Jūsu sasniegums Olimpiskajās spēlēs ir izcils paraugs tam, kā ar patiesu aizrautību un ticību saviem spēkiem iespējams sasniegt pasaules virsotnes. Jūsu izcīnītā godalga nes Latvijas vārdu pasaulē. Kopā ar visiem sporta līdzjutējiem Latvijā esmu lepns, ka Jūsu vārdi ir labāko trijniekā šajā sporta veidā pasaulē. Paldies Jums par pozitīvajām emocijām, ko Jūsu cīņas spars ir raisījis visiem sporta līdzjutējiem Latvijā.

Uzmanība Latvijas olimpiskajai delegācijai

Latvijas vēstniecība Londonā par godu Latvijas olimpiskajai delegācijai 7. augustā rīkoja pieņemšanu, kuŗā sveikt olimpniekus bija ieradies Ministru prezidents Valdis Dombrovskis. Novēlot sportistiem izturību un sekmes, Ministru prezidents puda pārliecību, ka panākumi noteikti būs, un aicināja latviešus Anglijā „uzmundrināt sportistus un palikt kontaktā ar vēstniecību un Latviju kopumā”.

Latvijas Olimpiskās komitejas (LOK) prezidents Aldons Vrubļevskis savukārt izteica pateicību vēstniecībai par sniegto atbalstu un interesi visur palīdzēt.

Latvijas Olimpisko komiteju okupācijas gados likvidēja, bet, Latvijai atgūstot neatkarību, atjaunoja un 1991. gadā to uzņēma Starptautiskajā Olimpiskajā komitejā.

Ievērojot interesi par sportistiem, Aldons Vrubļevskis klāteso-

šos iepazīstināja ar divām atlētēm – 19. g. v. šķēpmetēju Līnu Mūzi un 20. g. v. Lauru Ikaunieci, kas septiņcīņā ierindojās devītajā vietā. Pirms pāris mēnešiem Laura Eiropas meistarsacīkstēs Somijā ieguva bronzas medaļu. Jāpiebilst, ka šo rindu rakstītāja Laurai „piešķīra” gadiem ilgi saglabāto 1948. gada Londonas Olimpiādas žetonu, kas izraisīja zināmu interesi, jo tāds vēl nebija redzēts.

Līnai Mūzei veicās 2010. gadā Kanadā, iegūstot sudraba medaļu Pasaules junioru meistarsacīkstēs. Abas sportistes no visiem saņēma labākos vēlējumus nākotnē. Vairāki atlēti pieņemšanā nevarēja piedalīties, jo bija sākušās sacensības vieglatlētiskā, ko pārstāvēja visvairāk Latvijas sportistu. Šķiet, sporta arēnā notiekošajam sekotāju netrūka. Savstarpējās sarunas vēstniecībā reizēm pārtrauca jaunākā infor-

No kreisās: Laura Ikaunieca un Lina Mūze

mācija gan par svarcēlāja Artūra Plēsnieka jauna personiskā rekorda sasniegšanu un izcīnīto 7. vietu, gan par Latvijas plū-

males volejbola dueta Mārtiņa Pļaviņa un Jāņa Šmēdiņa neveiksmi, zaudējot brazīliešiem, bet apņēmību turpināt cīņu par

bronzas medaļu. Mazās Latvijas 45 sportisti bija pilni apņēmības un nedomā pazust gandrīz 10 500 sportistu pulkā. Diemžēl jāpievienojas lietpratēju atzinumam, ka vairākos sporta veidos liela loma ir tehniskam atbalstam, ko var atļauties tikai lielās valstis.

Taču, ja no 45 sportistiem divdesmit astoņi Olimpiādā piedalījās pirmo reizi, tad tas liecina, ka top jauna paaudze, kas nākotnē veidos spēcīgu olimpisko komandu.

Zigrida Daškevica

9 770934 67501 8 32

Sarmīte Janovskis-Ērenpreiss
(Nobeigums)

Es nenācu šai vietā savu miegu izgulēt! Augustdorfā – tur, kur gali satiekas...

Pie „Pricīgā Avota” Hermaņa pieminekļa pakājē nebija vērts braukt: viesnīca esot noplēsta līdz pamatiem, jo darījusi kaunu Hidesenas ciemam. Braucot tālāk, nostalgiski pakavējos domās pie tumšās puspagraba bumbotavas, kuŗā kādreiz dzīvojām mēs – septiņas dvēseles. Tāpat pie virtuvē vēl pēc kaŗa palikušajiem viesnīcas traukiem, uz katriem, pat uz olu biķeŗa, vācu kaŗavadonis Hermanis visā gaŗumā. Diez vai tur vēl tramvajs piestāja, lai aizvestu mūs uz skolu Detmoldā?

Tālāk īsi pieturējām pie romantiskā Donoperdiķa, kur bieži esam staigājuši un kuŗa tuvumā divas trauksmainas nedēļas pavadījām Bruņa Rubesa vadītā skautu/gaidu “Meŗa cūku no metnē” 1949. gadā. Un tad jau mūs gaidīja pats varenais Hermanis – uzbraucot pa līkumoto meŗa ceŗa, diezgan nepatīkami pārsteidza daudzie kioski un izpriecu vietas, taču tās drīz vien beidzās un mēs sākām kāpt kalnā. Un tur nu viņu redzējām – meŗa ieskautu, visā savā varenībā, pēc visiem šiem gadiem tikpat stalti pret debesīm slejot septiņus metrus gaŗo zobenu. Vakarā, kad skatījām fotogrāfijas, bija mazliet skumji, redzot augustdorfiŗu pulciņus pie pieminekļa gadu gaitā arvien vairāk sarukuŗus. Kāds nopūtās: „Jā, tāda ir dzīve...” Un labi, ka vēl ir pēc 60+ gadiem!

Vēl jau bija jāapciemo Eksteršteinis (*Externsteine*) – kā gan tāds dabisks milzu augsts smilŗakmens krāvums, ūdens apskauts, varēja rasties meŗa vidū? Ikkatru reizi par to brīnums. Tagad ūskietami vēl varenāks, jo ne prātā nenāca kāpt augšā un krustot dziļo aizu ar mazā tiltiņa palīdzību, lai nonāktu mazā, akmeni izveidotā viduslaiku svētnīcā. 1947. gadā netālu no ūis klinŗu pakājes mums, guntiņām un mazskautiem, bija no metne. Ar lielām bailēm tīku tur uzvesta augšā, pār tiltiņu un atpakaļ uz vēdera pārvilkta aiz rokām, un bāla arī ačgārnis norāpos lejā. Tikpat ūsausmās bāla arī ūšajā dienā vēroju līdzbraucējus diŗojoties uz tiltiņa, vicinām fotoaparātus (margas tik plānas, ka no apakŗas nav saskatāmas). Lūdzu, lūdzu, kāpiet lejā – un prātīgi! Nekas, nekas mani tur nevilinātu augšā kāpt.

Tā pēc piecām ūis dienas saulainām atmiņu ekskursijām devāmies atpakaļ uz muiŗu, kur mūs sagaidīja vakariņas, bagātīgs paŗapkalpoŗanās galds pagalmā zem saulesargiem. Un atmiņu vakars, ko vadīja Ģirts un Velga (Zaļkalns) Zēgneri. Ekrānā vesels klāsts fotogrāfiju, jau no Blombergas laikiem. Skaisti redzēt mūsu ūo dienu organizētājas rātni stāvot gan skolā, gan uz skatuves vai tautastērpos, cieŗi sapītām bizēm, – visbieŗāk ļoti nopietnas. Tad arī apskatījām paŗu līdzatvestās, lai minētu vārdus un gadus, kaut gan jāteic, ka tikai retai fotogrāfijai nebija pierakstīts gads un notikuma vieta. Cik bieŗi Anglijas „Straumēnu” archīvā sakopotās dokumentācijās nav vajadzējis minēt visus ūos „minamos” datus tiem, kas vēl palikuŗi. Mēs tomēr bijām kārtīgi

Detmoldas pilsētas galva sarunās parkā

audzināti bērni! Varbūt tāpēc, ka mums nekādas citas bagātības nebija, caur gadiem esam mūsu atmiņas glabājuŗi kā lielas vērtības. Ne jau mums trūka nodarbību. Sākuma gados, kad meŗi vēl bija pilni kaŗalaiku ”labumu”, pat meitenes gāja savākt tur izrakumos pamestas ķiveres (ūdens neŗanai), kaŗavīru katliņus (ak, ja tam vēl bija vāks!), durķļus un duncus. Puiŗi metās vairāk uz patronām. Vēl vēlu piektdienas vakarā dzirdēju stāstu, kā zēni raŗojuŗi spridzekļus no armijas metalla gultu galvgāļu „stobriem”, – isumā tika stāstīts arī par paŗa spridzekļa pulveŗa gatavoŗanu. Taču bija jau vēls, un saimniece mūs ik pa laikam ūsuŗināja, un tā nu es nedabūju pierakstīt ūo svarīgo recepti. Citureiz.

uzlūdza detmoldieŗus apciemot Latviju, Vitekas kundze mums atklāja, ka Detmoldas pilsēta ”brāļojoties” ar Kauŗu Lietuvā. Jā, kas tad tur? Viens pagaŗš lēciens, un viņi varētu būt mūsu zemītē.

Detmolda ir bagāta pilsēta – mūs aprūpēja veseli trīs birģermeistari. No Rātsnama devāmies pilsētas apskatē. Mūsu ģids bija veselus 16 gadus ūšajā amatā nokalpojis zobārstis. Tikpat labi viņŗ varēja būt aktieris komiķis. Mazais vīriņŗ turpat vai dancodams mūs izsmidīnāja ar savām asprātībām. Pa starpu satikām arī Detmoldas galveno birģermeistaru HELLERU pie parka vārtiem. Protams, uz sarunām. Tālāk enerģiskais ģids mūs veda gaŗam Operas namam, kas gandrīz vienīgais no turienes man prātā pa-

Augustdorfas latvieŗu ģimnazisti ar direktoru Ansi Dreimani, skolotājiem un Latvijas suni Duksi pie Hermaņa pieminekļa 1950. gadā

Piektdienas rītā, dažādu privātautomaŗinu sastāvā devāmies uz Detmoldas Rātsnamu, kur mūs sagaidīja birģermeistara vietniece Vitekas (*Witteck*) kundze. Uzrunas un apdāvināŗana no abējām pusēm. Detmoldas grāmata tika mūsu vistālākajai viesei Valdai Ziemelei no Aļaskas. Kad Aija

licis, – tur kādreiz ar tramvaju braucām uz latvieŗu mākslinieku koncertiem un es vedu mūsu Maiju uz baletstundām pie balerīnas Siras Jirgens-Aigars. No rīta bijām pabraukuŗi gaŗam mūsu vecajai skolai un Leopolda kazarmām – no metnei. Nu mūsu ģids mūs vadāja pa ūaurām ale-

Valda un Līga Ziemeles no ASV

Rūta Buklēvica (Siecnieks) un Anda Martins

jiņām, gluŗi kā koridoriem, uz mazu, ūķību melnbaltu mājeļu ieskautu laukumiņu, kur atradās templis un piemiņas plāksne holokaustā zaudētām vietējām ūidu ģimenēm. Ģids kļuva satraukti nopietns un paskaidroja, ka tas veidots pēc viņa ieteikuma un atbalsta, jo jau jaunībā pēc kaŗa dziļi izjutis vainu par to, ko viņa tauta nodarījusi ūidiem vispār. Cik daudzveidīga un skaista ir Detmoldas pilsēta! Un vienīgās sveŗvalodas varēja dzirdēt tikai tūristu pulciņos. Mēs laikam bijām vislielākais starptiem.

Jau iepriekŗējā dienā pasūtīnātas pusdienas (katram pēc izvēles) ieturējām vecā brūzi/krogū paŗa pilsētas centrā. Vēl kopā sēŗot, jau izjutām ūķirŗanās skumjas, jo lielā daļa dalībnieku posās mājupceļā. Nolēmām, ja būtu jādzīvo kur citur, nevis savās paŗreizējās mājās, mēs labprāt dzīvotu vai nu Detmoldā, vai tās meŗainajā apkārtņē.

Atpakaļceļā Velga vēlējās redzēt slimnīcu, kuŗā ir dzimusi. Velti viņai vaicāt, kāda tad tā izskatījusies. Atradām, ar grūtībām novietojām automaŗinu, un Ģirts izkāpa apstiprināt, vai tā ir. Atgriezies teica, ka esot gan istā, tikai vecmāte nomainīta... Viesnīcā piektdienas vakarā bijām palikuŗi tikai kāds ducis. Toties vēl ilgi vakarējām, lai sestdien no rīta katrs dotos uz savu pusi. Vieglprātīgi norunājām pēc divi gadiem atkal tikties...

Mūs abas ar Aiju uz Minsteri ar auto veda Zēgneru pāris, lai pirms doŗanās atpakaļ uz Latviju pie Aijas pavadītu divas nakts, es – vienu. Un labi, ka tā, jo ar vilcienu uz Minsteri mēs abas ar Aiju nebūtu tikuŗas. Iebraucot pilsētā pēc bezbēdīgas mieloŗanās ar siļķēm Minsteres tirģū, mēs pazirdējām, ka stacija slēgta, jo tur,

atjaunotajai stacijai pamatus rokot, izcelta 500 kg angļu(?) kaŗa laika bumba. Vakara tālraidē varonis, kas ūo turpat pārakmeņoto monŗu neitrālizējis, piebilda – ja bumba būtu sprāgusi, tad 200 m apkaimē Minstere un arī viņŗ pats būtu tikai kaŗalaika gruveŗi. Man vēl ieŗāvās prātā tie tūkstoŗi divriteņu, kas stāvēja ne tikai pie stacijas, bet arī pazemē, Eiropas vislielākajā riteņu noliktavā. Tas gan būtu zaudējums! Arī Aija pārvietojas ar ūādu rīku, bet mierinot iebilda, ka viņas “zirgs” esot mājas pagrabā. Svētdienas rītā, gaidot vilcienu uz Diseldorfas lidlauku, domīgi vēroju dziļo bedri ar pāri tai delikāti nobalansēto kāpurķēŗu racēju – tikai 3 metrus no perona, uz kuŗa stāvēju es. Kā kādam man miļam rakstniekam pēc ielēkŗanas kaŗa laika aptumŗotajā Dancigas ostā – uniformā ar svarīgiem kaŗa dokumentiem azotē, ģenerālis B. teicis: „Sveŗā zemē vajag uzmanīties!” Pārbaidīju bedri un savus dokumentus, pie viena apbrīnojot Vāczemes prasmu nokārtot visu ātri un veikli.

ūo pārskatu par mūsu saietu esmu rakstījusi lielākoties mūsu neklātbūtnes augustdorfiŗieŗiem, lai viņi, kaut arī no liela attālumā, varētu justies bijuŗi mūsu vidū un kārtīgi aprunāti. Ja esmu mazliet sajaukusī saieta kārtību, lūdzu mani atvainot, – dienu pirms izbraukŗanas uz Vāciju, paslīdot uz mitriem akmeņiem pagalmā, kritu uz sava antikā veļas ruļļa un ieguvu caurumu galvā (gan nelielu). Varbūt tur ūis tas ir izbiris, bet nekad ne jau lielā pateicība mūsu meitenēm organizētājam – Mārai, Rūtai, Aijai, Ievai, Ieviņai, Velgai un Andai un viņu varonīgiem vīriem – Wolfgangam, Joachimam un Ģirtam. Vai tieŗām pēc divi gadiem? – Lai nu tā būtu!

LATVIJA DIENU RITĒJUMĀ

Olimpiskā čempiona sagaidīšana

13. augustā mājās no Londonas Olimpiskajām spēlēm atgriezās divkārtējais Olimpiskais čempions BMX ritenbraukšanas vēsturē **Māris Štrombergs** un visa BMX Olimpiskā komanda. Lidostā Rīga Štrombergu sirsnīgi sagaidīja un sveica tūkstošiem sporta draugu. Lidostā bija sapulcējušies BMX ritenbraukšanas klubi no visas Latvijas. Radinieki un draugi. Tika teiktas apsveikumu runas. Pēc tam autobuss policijas motociklistu eskorta vadībā devās ceļā uz Valmieru.

Saeimas priekšsēde NVO vasaras akadēmijā

Saeimas priekšsēde Solvita Āboltiņa (*Vienotība*) piedalījās nevalsts organizāciju (NVO) vasaras akadēmijā, lai dalītos parlamenta pieredzē par sabiedrības līdzdalības veicināšanu un runātu par nākotnes izaicinājumiem. Diskusijā ar NVO pārstāvjiem Āboltiņa akcentē pēdējos gados paveikto parlamenta un NVO sadarbības pilnveidošanu.

Āboltiņa uzsver, ka Saeimas darbā nozīmīga loma ir sabiedrības iesaistei. Par ikgadēju tradīciju kļuvis Saeimas un NVO forums, sabiedriskās organizācijas piedalās komisiju darbā, parlamentā regulāri notiek arī diskusijas un konferences par sabiedrībā aktuālām temām. Sadarbībā ar NVO pārstāvjiem pilnveidota Saeimas mājaslapa, ieviešot tajā vairākus jauninājumus. Tāpat Saeima organizē dažādus pasākumus, kušos piedalās jaunieši, – šogad jau otro reizi sadarbībā ar NVO parlamentā notika Jauniešu Saeima, kušas dalībniekiem bija iespēja izprast likumdevēja darba specifiku un no Saeimas tribīnes uzrunāt līdzaudžus.

Jaunais ASV vēstnieks Latvijā

Rīgā 8. augustā ieradās jaunais ASV vēstnieks Latvijā **Marks Pekala**. Preses konferencē starptautiskajā lidostā Rīga Pekala uzruna plašsaziņas līdzekļiem teica latviešu valodā. Jaunā vēstnieka ieskatā ASV un Latvijas attiecības patlaban ir ļoti ciešas, taču tās iespējams vēl vairāk stiprināt. "Mums ir daudz darba, ko darīt kopā," sacīja diplomāts, par galvenām sadarbības jomām minot drošības jautājumus, ekonomiku un savstarpējos iedzīvotāju kontaktus. Latvija un ASV ir labi draugi un partneri, tāpēc Pekala ir gandarīts par iespēju strādāt Rīgā. Atbildot uz jautājumu, vai viņš ir informēts par minoritāšu situāciju Latvijā, Pekala norādīja: ASV izprot, ka minoritāšu un multiethniskie jautājumi ir sarežģīti un sensitīvi. Latvijā viņš vēlas uz klausīt visu pušu viedokļus par tiem.

Pekala prot arī krievu valodu un runā angļu, igauņu, franču, poļu un nedaudz arī latviešu valodā. Viņa tēvs ir polis, māte lietuviete.

Divkārtējais olimpiskais čempions Māris Štrombergs (pa labi) un treneris Ivo Lakučs atbild uz līdzjutēju sveicieniem

Izkata NAP

Koalīcija sākusī izskatīt nacionālās attīstības plānu (NAP) 2014. – 2020. gadam. Pēc koalīcijas pārstāvju tikšanās Reformu partijas Saeimas deputāts Vjačeslavs Dombrovskis un kultūras ministre Žaneta Jaunzeme-Grende (Nacionālā apvienība) solīja, ka aizkavēšanās nebūs. Līdz galīgajam variantam plānots nonākt mēneša laikā.

Publiskajā telpā daudzkārt izskanējuši viedokļi, ka Nacionālajam attīstības plānam nepieciešama konkrēta vīzija par Latvijas attīstības virzienu. Ievērojot šos ierosinājumus un kritiku, visu koalīcijā pārstāvēto partiju domubiedru grupa ir sagatavojusi priekšlikumus, kas rezultējušies vienotā vīzijā par Latvijas valsti 2020. gadā. Darbs noticis vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministra Edmunda Sprūdža vadībā, konsultējoties ar sociālajiem partneriem, ekspertiem, politologiem. Vīzijas mērķis ir kalpot par pielikumu līdz šim izstrādātajam NAP, taču tā domāta arī kā NAP lasāmā versija, kas pieejama un saprotama ikvienam Latvijas iedzīvotājam.

Latvijas valstij un tās iedzīvotājiem nepieciešama visas sociālās un etniskās grupas vienojoša, saprotama, simboliska, moderna un arī praktiski īstenojama vīzija par valsti, kušai ar prieku un lepnumu vēlamies piederēt. Latvija - zaļākā valsts pasaulē ir vīzija, kas īsteno šos mērķus, kā simboliski, tā praktiski uzbūrot viegli saprotamu un īstenojamu sapni par nākotnes Latviju.

Rīgā pietājis 1000. tūristu kuģis

Rīgā 7. augustā pietauvojās 238 m garš un 30 metrus plats tūristu kuģis *Crystal Symphony*, kas no Kopenhāgenas dodas uz Stokholmu. Ar kuģi brauc vairāk nekā 700 pasažieru, apkalpe – 545 cilvēki. Pēc Rīgas domes sniegtās informācijas, šis ir 65. kuģis, kas šogad pietājis Rīgā, un 1000. – kopš 2000. gada. Visvairāk kuģu Rīgā pienācis 2003. gadā – 121. Kuģa pasažieri devās ekskursijā pa Vecrīgu un apskatīja Alberta ielas architektūru.

Par eID liela interese

Jaunās elektroniskās identifikācijas kartes (eID) jau saņēmuši 45 tūkstoši Latvijas iedzīvotāju, pavēstīja Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes Personu apliecināšu dokumentu departamenta direktors Inguss Treiguts. eID kartes sāka izsniegt 2. aprīlī, un par tām bija tik liela interese, ka pat veidojās rindas, lai saņemtu jauno personu apliecināšo dokumentu, kas derīgs arī ceļošanai. Šobrīd rindas ir nedaudz mazinājušās, iedzīvotāji izmanto arī iespēju pierakstīties uz konkrētu pakalpojuma saņemšanas laiku, lai nebūtu jāgaida rindā.

Koļerovs un Pavlovskis - Latvijai nevēlamas personas

Ārlietu ministrs Edgars Rinkēvičs (Reformu partija) pieņēmis lēmumu par Latvijai nevēlamām personām pasludināt Krievijas prezidenta Vladimira Putina bijušo padomnieku un bijušo ziņu aģentūras *Regnum* vadītāju Modestu Koļerovu un *Regnum* galvenā redaktora vietnieku Igoru Pavlovski. Šāds lēmums pieņemts tāpēc, ka Latvijas kompetentās iestādes sniegušas informāciju par Koļerova un Pavlovskā Latvijā slēpti īstenotām aktivitātēm, kas vērstas pret Latvijas drošības interesēm, tostarp pret teritoriālo vienotību un valsts ekonomisko drošību.

Koļerovs un Pavlovskis Rīgā viesojās šā gada jūnija sākumā. Latvijas galvaspilsētā abi prezentēja Koļerova rakstu krājumu "Imperijas pulsēšana". Kremlim pietuvinātais polittehnologs Koļerovs Lietuvā, Igaunijā un Gruzijā arī iekļauts nevēlamo personu sarakstā. Koļerovu devē par Krievijas interešu rupu tuvajās kaimiņvalstīs, arī Latvijā.

Izstrādā deklarāciju

Valsts prezidents Andris Bērziņš atbalsta likumprojekta "Par Otrā pasaules kara dalībnieka statusu" virzīšanu Saeimā. Likumprojekts jāizstrādā visām Saeimā pārstāvētajām politiskajām partijām vai to apvienībām, savstarpēji vienojoties un diskutējot pamatprincipus. Saeimas Sabiedrības saliedētības komi-

sijas priekšsēža Ilmāra Latkovska (VL/TB/LNNK) ieskatā deklarāciju par vienlīdzīgu attieksmi pret Otrā pasaules kara veterāniem varētu izstrādāt dažu mēnešu laikā. Par šo jautājumu vēl nepieciešams apspriesties komisijā un ar kara veterāniem, jo šādus lēmumus nevar pieņemt pretēji veterānu uzskatiem. Deputātiem būs jāvienojas, vai deklarāciju vēltīt tikai tiem kara veterāniem, kušai bija Latvijas pilsoņi, vai arī visiem veterāniem. Būtu jāvirzās "solī pa solim" un deklarācija jāvēltī veterāniem, kušai kara laikā bija Latvijas pilsoņi. Latkovskis ir pārliecināts, ka gan deklarācijas, gan likumprojekta pieņemšanai būs daudz pretinieku no visām spektra pusēm. Par Andra Bērziņa aktivitātēm jau bijusi jūtama negatīva Krievijas Ārlietu ministrijas reakcija. Pēc minēto dokumentu apstiprināšanas 16. marta un 9. maija svinēšana turpināsies, jo "skaidrs, ka to nevar aizliegt", taču sabiedrībā jūtami mazināsies pretrunas saistībā ar šiem datumiem un vēsturiskajiem notikumiem.

Satversme astoņās valodās

Latvijas Republikas likumu likumu pieņēma pirmais demokrātiski ievēlētais jaunās valsts parlaments - Satversmes sapulce - 1922. gada 15. februārī. Atceroties šā notikuma 90. gadadienu un domājot par Latvijas Valsts 100. gadskārtu, *Latvijas Vēstnesis* Dainas Abeles un Oskara Gerta vadībā laidīs klajā šo izcilo politisko un juridisko dokumentu astoņās valodās.

Tas ir unikāls notikums arī Latvijas kultūras dzīvē, kam nav precedenta latviešu grāmatniecībā.

Tekstam pamatvalodā – latviešu valodā seko Ilzes Spergas tulkojums latgāliešu rakstu valodā, tas pats Valta Ernštreita veikums libiešu valodā un Kertu Kibermanes tulkojums igauņu valodā. Par Satversmes tulkojumu franču, angļu, vācu, lietuviešu un krievu valodā parūpējušās solīdas lingvistiskas iestādes - Valsts valodas centrs un *Baltic Media Ltd*.

Pasaules latgāliešu saietā

Rēzeknē notika 3. Pasaules latgāliešu konference. Viesu vidū bija latgāliešu valodas pētnieki no ārzemēm – Nikola Nau no Polijas Ādama Mickeviča universitātes Poznaņā, Sanktpēterburgas Valsts universitātes lingvists Aleksejs Andronovs. Visvairāk gaidītie viesi bija Sibīrijas latgālieši. Ar interesi varēja klausīties viņu saglabātajā latgāliešu valodā un stāstos par Krasnojarskas latviešu sabiedrību.

Ministru prezidenta Valža Dombrovskā vārdā uzrunu konferences dalībniekiem nolasīja Ministru prezidenta padomniece Sarmīte Ēlerte. Tika uzsvērts, ka krīzes periodā Latgales reģions ir cietis visvairāk, reģionālā attīstība tālāk par Pierīgu un atsevišķām izredzētām pašvaldībām nebija tikusi. Valdības uzdevums ir nodrošināt,

lai iedzīvotāji visos Latvijas reģionos saskatītu iespēju dzīvot, strādāt, audzināt bērnus.

Saeimai un valdībai adresētajā kongresa rezolūcijā viens no punktiem ir paredzēt valsts finansējumu ārpus Latgales dzīvojošās latgāliešu diasporas atbalstam. Rezolūciju parakstīja 89 konferences dalībnieki, arī 11. Saeimas deputāti.

Sodīts 13. janvāra nemieru dalībnieks

2009. gada 13. janvārī aptuveni 10 000 cilvēku pulcējās protesta akcijā Doma laukumā, lai nevardarbīgi pieprasītu Saeimas atļaušanu. Pēc protesta akcijas vecpilsētā sākās grautiņi, kušos piedalījās vairāki simti jauniešu, no kušiem daudzi bija alkohola stundumā. Šie cilvēki vairākas reizes demoleža Vecrīgu. Grautiņu laikā tika aizturētas 126 personas, un sadursmēs pie Saeimas ēkas mediķi palīdzību sniedza vairāk nekā 30 cilvēkiem, savkārt slimnīcās ar dažādām traumām tika ievietoti 28 cietušie.

Rīgas apgabaltiesa 13. augustā vienam no Vecrīgas grautiņos 68 apsūdzētajiem - Artūram Šternbergam piesprieda 100 stundas piespiedu darbu. Prokurors tiesu debatēs bija lūdzis tiesu apsūdzēto sodīt ar nosacītu brīvības atņemšanu un policijas kontroli uz trim gadiem un vienu mēnesi. Šternbergs esot aktīvi piedalījies grautiņos - metis ar akmeņiem, izsisis kādas ēkas loga rūtis, kā arī kopā ar citiem nekārtību cēlājiem mēģinājis apgāzt mikroautobusu.

„Bišu lieta”

Viļķenes pagastā 19. jūlijā daņu uzņēmums, miglojot ziedoņu rapšu lauku ar insekticīdu, Viļķenes un Liepupes pagasta biškopjiem iznīcināja aptuveni 400 bišu saimes. Pēc notikušā biškopji pieprasīja kompensēt bišu saimju vērtību un neiegūtā medus ražu. Pamatojoties uz tirgus cenām, par vienu saimi tika prasīta apmēram 200 līdz 250 latu liela kompensācija.

Latvijas Biškopības biedrības valdes priekšsēdis Armands Krauze uzsvēra, ka notikušais ir nebijis gadījums ne tikai Latvijā, bet arī Eiropas mērogā. „Tas ir cinisms, jo tik rupji pārkāpt likumdošanu, nodarīt zaudējumus dabai un tik daudzām bišu saimēm un neatzīt savu vainu var tikai cilvēks, kas ignorē kārtību valstī, kušā viņš dzīvo un saimnieko. Daņu lauksaimniekam šķiet, ka Latvijas likumdošana viņam nav jāievēro. Taču biedrība cīnīsies par tiesiskumu, lai likumpārkāpēji saņemtu atbilstīgu sodu un biškopjiem tiktu kompensēti visi zaudējumi,” sacīja Krauze.

Valmieras rajona tiesā 14. augustā tika pasludināts spriedums noindēto bišu lietā. Latvijas Biškopības biedrība, vairākas privātpersonas un zemnieku saimniecības vēlas no daņu uzņēmēja piedzīt zaudējumus. Zaudējumi tiek lēsti 116 242 latu apmērā.

Ziņas sakopojis **P. Karlsons**

LAIKU UN VIETU MIJĀS

Pēdējā brīdī ... pirms 84 gadiem

VĒROJUMI UN PĀRDOMAS

Šoreiz tāda vieglāka, vasarīga lasāmviela. Nupat beigusies spožā 2012. gada Olimpiāda Londonā. Un te nu man gādījās rokās avīze, kas iznākusi citas Olimpiādas atklāšanas gaidās: 1928. gada Olimpiskās spēles Amsterdamā. Avīzes nosaukums - *Pēdējā Brīdī*.

Galvenais redaktors - Pāvils Rozītis. Redakcija atrodas Dzirnavu ielā 57 - turpat, kur lieliskais laikraksts *Segodņa*, labākā krievu avīze ārpus bolševistiskās PSRS robežām.

Toreiz, pirms 84 gadiem, *Pēdējā Brīdī* sparīgi centās konkurēt ar "preses karaļa" Benjamiņa *Jaunākām Ziņām*, padarot gan grafisko izkārtojumu, gan saturu "bulvāriģāku", iekļaujoties t.s. *goldene*

Zwanziger - roaring Twenties gaišotnē, kas bija tik raksturīga Vakarēiropai, īpaši Berlīnei.

Pāvils Rozītis noteica šīs Rīgas latviešu avīzes ievirzi - pilsētniecisku, modernu, sociālos jautājumus kritisku, bet neba jau marksistisku. Daudz ievēribas tika velēti kultūras dzīvei.

Šis avīzes numurs, kas iznāca 1928. gada 19. jūlijā, sākas ar informatīvu rakstu: *Kā atklās 9. Vispasaules olimpiādu Amsterdamā?* Tai pašā 1. lappusē divas korespondences, kas mūsdienu lasītājam liek saprotoši pavīpsnāt. No Jelgavas ziņo:

Palīdzības sniegšanā plūdos cietušajiem konstatētas nelikumības. Vai daudz kas mainījies? Un: Liela katastrofa ar Maskavas-Rīgas pasažieru vilcienu. "17.jūlijā. Kā no Maskavas iebraukusie pasažieri ziņo, notikusi ar tiešo Maskavas-

Rīgas pasažieru vilcienu liela dzelzceļa katastrofa pie "Boļševiki" stacijas (agrāk "Novo-Jerusalimsk"). Vairāki vagoni, vilcienam ejot pilnā sparā, izlēkuši no sliedēm un nogāzušies no augsta dzelzceļu dabja grāvī. Katastrofā ievainoti arī vairāki pasažieri un dzelzceļu kalpotāji (...) Maskavas-Rīgas vilciena pasažieri pienāca Rīgā vakar ar astoņu stundu nokavēšanos." Interesanti, kam tai laikā bija ļauts braukt uz "buržuju Latvijas" metropoli?

Otrajā lappusē - avīzes galvenā redaktora Pāvila Rozīša romāns *Ceplis* (116. turpinājums). Šis sociāli kritiskais romāns kļuvis par vienu no spilgtākajiem XX gadsimta latviešu literatūras paraugiem. Gan drāmatizēts, gan ekrānizēts...

Un turpat blakus: *Kā Parīze saņēma godalgoto Francijas jaunavu.*

Reportāžas apakšvirsraksti vēstī: "Skaistuma karaliene atgriezās dzimtenē. - No kautras meitenes par dāmu. - Automobilī uz Parīzi. Vecāku pavadībā apmeklēja redakcijas." Šķiet, arī šādā relatīvi atturīgā stilā *Jaunākās Ziņas* šo ziņu nebūtu ievietojuši.

Netrūkst arī "lubenes" - kāda G. Arveja romāns *Dāma melnā*.

Taču mūsdienu lasītājam pats interesantākais ir apskats *Ko dara tautas darbinieki?* Autors - Olive-rette (tas pats Sudrabkalns vien ir - pavisam citāds nekā Baigajā gadā un vēlīnā stalinisma laikā).

Lasām: "Satiku Alfrēdu Amtmani-Briedīti. "Ko, Rīgā? Tādā jaukā laikā?" Atbildes vietā klusēdams, Briedītis parāda savas rokas. Tiesa, labākas atbildes nevajag, tūlīt redz, ka rokas nav dikā stāvējušas, bet nopietni cīnījās un cietušas darba frontē. Ciņas, kā zināms, norisinās Inčukalnā, kur Briedīšam ir savs kaktiņš, savs stūrītis zemes un kur viņam, tā sakot, plecu pie pleca šiverējas ar savām jubilejas vistām Ella Jākobsone (...). Par Jāni

Jaunsudrabiņu varu ziņot LTA vietā, ka dzejnieks kopā ar gleznotāju un maksšķerņieku patlaban atrodas Pļaviņās. Tikko no viņa atgriezies Jānis Grīns, kas Pļaviņās piedalījies spinningošanas ekspe-
dicijā, bet - nevaru diemžēl noslēpt nepatīkamo patiesību, nav nospīningojis nevienu zivi. Toties atveidis trīsdesmit vēžus (...). Adolfs Erss Mellužos audzē zemenes. Viena dien satika mani Krišjāņa Barona ielā un laipni aicināja pie sevis: "Atbrauc, ko tu klimsti pa Rīgu, apēdīsi Mellužos pāri zemeņu." Labs cilvēks. (...) Jelgavas dziesmu svētkos miermīlīgi satikās (sēdēja gan katrs savā malā) abi Rakstnieku un žurnālistu arodbiedrības priekšsēdētāji: bijušais - no-cirstā un nogāzta Egle (Rūdolfs Egle. - F. G.) un jaunais - doktors Bilmanis (...). Arvēds Švābe ir galīgi iestudis Konversācijas vārdnīcas mūža mežos."

Nu, vai nav saistoša lasāmviela 2012. gada vasarā?

Franks Gordons

Ļaunā feja no Rietumiem

Diez vai Latvijā būtu atrodams pretrunīgāk vērtēts politiķis nekā ostas pilsētas Ventspils ilggadējais noteicējs Aivars Lembergs.

Laika un *Brīvās Latvijas* lasītāji, kuņģi seko līdzī sabiedriski politiskiem notikumiem mūsu valstī, būs par viņu dzirdējuši. Šis cilvēks Ventspils domi vada jau kopš padomju laikiem, viņa taustekļi stiepjas dziļi jo dziļi Ventspils transita industrijas dažādajās jomās, un jau labu laiku viņu tiesā par dažādiem, pat ļoti nopietniem noziegumiem. Izmeklēšana saistāma ar iespēju, ka pagājušā gadsimta 90. gados minētā transita industrija ne jau gluži bez A. Lemberga ziņas Saeimas politiķiem maksājusi brangus kukuļus. Jautājums ir arī par nelielas pilsētas politika gluži pasakainajiem ienākumiem un par to, no kurienes viņš tos saņēmis. Izmeklēšanai šis cilvēks tiek pakļauts ne vien Latvijā, bet arī Lielbritānijā un citur Eiropā, jo transita industrija, protams, jau pēc definīcijas vien nav un nevar būt tikai iekšzemes jautājums. Kādu brīdi A. Lembergs pavadīja izmeklēšanas izolatorā, patlaban tiesāšanas laikā viņam noteikti dažādi ierobežojumi, starp citu, viņš it kā nedrīkst veikt Ventspils domes priekšsēža pienākumus.

Lembergs allaž bijis ierindojams mūsu valsts tā dēvēto oligarchu sarakstā. Oligarcham par visu vairāk ir vajadzīga politiska aizmugure, un tāda Lembergam bijusi *Zaļo* un Zemnieku savienības (ZZS) izskatā. No *zaļo zemnieku* aprindām, piemēram, pirms pāris gadiem nāca likumprojekts, kas būtu krietni mikstinājis noteikumus par naudas atmazgāšanu, piedevām ar atpakaļejošu spēku. Neviens nebija trīs reizes jāmin, kurš tobrīd bijis iespējamais naudas atmazgātājs.

Par kukuļdošanu iepriekšējā rindkopā es gan lietoju vārdu

„iespēja,” bet fakts ir tāds, ka izmeklēšanas laikā izņemta liela kaudze dokumentu, kuņģos maksājumi dažādiem politiķiem un partijām ieregistrēti visnotaļ konkrēti, lai gan ar segvārdiem, piemēram, „Zvaigznišu brīdis” un „Pleskavas šoseja”. Par to, ka tajā laikā kādam un kādiem maksāts, šaubu nav, jautājums ir - kā šis process kvalificējams likuma izpratnē. Laiks rādīs, tiesas procesi Latvijā un citur turpināsies vēl ilgi. Patlaban jau tie turpinājušies pietiekami ilgi, lai Lembergam nepietrūktu kauna sūdzēties Eiropas tiesā it kā par pārāk ilgo tiesāšanu. Varētu domāt, ka viņa paša pārstāvji nav gaužām bieži paildzinājuši prāvu ar dažādažādiem pieteikumiem par procesa dalībnieku diskvalifikāciju u.tml.

Kārtīgam oligarcham ir vajadzīgs arī sabiedrisko attiecību atbalsts. Lembergam un *zaļajiem zemniekiem* tāds atbalsts allaž ir bijis pagalam ironiski nosauktā laikraksta *Neatkarīgā* veidolā. Chrestomatisks paraugs lišķīgumam žurnālistikā vienmēr ir intervijas ar Lembergu, kurās *Neatkarīgā* viņam ļauj paust viedokli par visvisādiem politiskiem un sabiedriskiem jautājumiem, un, ja vispār tiek vaicāts par tiesas procesiem, tad tikai un vienīgi kategorijā „vai nav briesmīgi, ka jūs tik šausalīgi tiek vajāts”, lai Lembergs varētu atbildēt - jā, tas nu dien ir briesmīgi.

Daudzu gadu garumā bastions pret šo lišķīgumu bija laikraksts *Diena*. Nekad Lemberga uzvārds laikrakstā neparādījās bez identifikējošā teksta „napietnos noziegumos apsūdzētais”. Tas viss mainījās brīdī, kad *Dienā* notika apvērsums, no laikraksta aizgāja vai tika padzīti daudzi pieredzējuši žurnālisti un komentētāji, un *Diena* nekādā ziņā vairs nav tas laikraksts, kurš izmeklē nebūšanas politikā un it īpaši Ventspils transita industriju. Negribu teikt, ka *Diena* vispār vairs neraksta par politiku, bet tajā vairs ne ar uguni nav sameklējami

urķīgie pētījumi par to, kas īsti Ventspilī notiek.

Lemberga „rehabilitācija” *Dienas* slejās sākās klusi un ne īpaši uzkrītoši - te viņam palūgts viedoklis kādā jautājumā, te atkal viņa uzvārds minēts komentārā par to, kā Latvijas tieslietu sistēmā nereti kāds tiek arestēts ar lielu troksni un pēc tam tiek atbrīvots. Procesa kulminācija bija redzama pirmdien, 13. augustā, kad *Dienā* parādījās plaša jo plaša intervija ar Lembergu, kurā viņam dota iespēja skaidrot, cik ļoti un baisi viņš mūsu valstī tiek vajāts. Piemēram:

„Mani vajā Latvijas valsts. Ja saliek secīgi visus faktus kopā, tie manu advokātu ieskatā ļoti precīzi to pierāda.”

„Mani vajā kā politiķi.”

„Citiem politiķiem nav tādu apsūdzību, viņiem nav piemēroti drošības līdzekļi.”

Un, galvenais: „Jūs vaicājat, kas ir pasūtītājs? Kopš 1999. gada tie ir sorosieši. Es tos saucu par Sorosa politisko apvienību, kas Latvijā darbojas kā neregistrēta politiska partija, bet jau kopš 90. gadu vidus veic aktīvu politisko darbību Latvijā.”

Tieši par pēdējo apgalvojumu domājot, šis nedēļas komentāram liku virsrakstu „Ļaunā feja no Rietumiem”. Daudzviet pasaulē visnotaļ pretrunīgi vērtētais ungāru izcelsmes amerikāņu miljardieris Džordžs Soross Lembergam un viņa *āmen korim Neatkarīgajā* allaž ir bijis masīvs bubulis. Viņš kontrolē itin visu (Lembergs: „Kāds krāj pastmarkas, cits - antikvārus priekšmetus ... bet kāds veido vispasaules imperiju”); viņa it kā pārstāvji kontrolē absolūti visu (Lembergs: „Ir noticis politiskais apvērsums. Viņi ilgi darbojās pēc principa, ka atrodas ārpus Saeimas un valdības. Ietekmēja politiskos procesus caur saviem ietekmes aģentiem, līdz saprata, ka tas nav efektīvi.”) Pēc 11. Saeimas vēlēšanām viņi ir „dominējošais spēks”; un Džordžs Soross ir ļaunuma iemiesojums (Lembergs: „Džordža Sorosa pieeja ir tāda - un tā ir klasiska

kolonizatora pieeja - iznīcināt nacionālu buržuaziju”).

Lai paliek tas, ka vārds „buržuazija” ir padomju laika relikts un diez vai uzņēmeji Latvijā sevi uzskata par „buržujiem”. Galvenais jautājums ir par to, ka Lembergs acīmredzot negrib saprast, kas ir nevalsts organizācijas un to būtība. Sorosa fonds un tā dažādie veidojumi kopš Latvijas neatkarības atjaunošanas ir nodrošinājuši masīvu finansējumu kultūrai, nevalsts sektora attīstībai un, pats galvenais, izglītībai, lai cilvēki varētu iegūt tādu izglītību, arī starptautiski, kāda citādi viņiem nebūtu pa makam. Jā, visai daudzi iegūto izglītību kopš tā laika izmantojuši karjēras, arī sabiedriski politiskas karjēras veidošanai. Starp viņiem ir viens no Lemberga galvenajiem daimonizēšanas objektiem, kādreizējā *Dienas* redaktore Sarmīte Ēlerte, kas daudzus gadus vadīja arī Sorosa fonda valdi un pēc aiziešanas no laikraksta iesaistījās politikā un kādu brīdi bija Latvijas kultūras ministre.

Ir arī taisnība, ka pāris redzamāko organizāciju, kas saņēmušas Sorosa fonda finansējumu, Lembergam un viņa pārstāvētajam „politiskajam” novirzienam nav nekādas draudzenes, it īpaši tas sakāms par starptautiski cienījamās (bet mūsu politiskajā iekārtā nemaz ne tik ļoti cienītās) pretkorupcijas organizācijas *Transparency International* filiāli mūsu valstī.

Taču tāpēc secināt, ka Džordžs Soross gluži vai vienpersoniski kontrolē visu, kas Latvijā notiek, piedevām ar galveno mērķi, kā to raksturojis šī komentāra galvenais varonis, - „lai manu politika karjēru iznīcinātu”? Prātiņ, nāc mājās! Runa te nav par politisku ietekmi vai tās trūkumu, runa ir par tādiem jo būtiskiem jēdzieniem kā korupcijas novēršana, tiesiskums un atklātība. Ja Lembergs ir kļuvis par šī procesa redzamāko anti-varoni, tad lielā mērā pats vien ir vainīgs. Būtu viņš klusi sēdējis savā Ventspilī, situācija, ļoti iespējams, būtu citāda, bet viņam allaž ir bijušas pretenzijas uz vietu lielajā politikā, turklāt ar nepārtrauktiem

apgalvojumiem, ka pret viņu ir angažēti pilnīgi visi, arī likuma aizsardzības institūcijas (Lembergs: „[Ģenerālprokuratūras] Krimināltiesiskā departamenta vadītājs Arvids Kalniņš ir simtprocentīgs sorosietis”), veselās politiskas partijas, valsts televīzija un radio („Paklausieties Latvijas Nacionālās televīzijas un radio politiskos raidījumus - galvenais ir Lembergam aizbāzt muti”), Amerikas Savienotās Valstis („Kad sprāga īpašumu burbulis, atkal viena daļa nacionālās buržuazijas izsika. Īpašumus savāca bankas, ko kontrolē skandināvi, bet faktiski tās caur skandināviem kontrolē amerikāņi”) un, kā jau rakstīju, acīmredzot arī ļaunā feja no Rietumiem.

Gods kam gods, intervija *Dienā* nebija tik lišķīga, cik raksturīgi lišķīgas ir „intervijas” *Neatkarīgajā*. Žurnālists Sandris Točs par Lemberga apgalvojumiem izrādīja pietiekami lielu skepsi, piedevām intervijai blakus bija politologa Pēterā Viņķeļa komentārs, kurā pausts lielisks salīdzinājums: „Aivaram Lembergam Sorosa struktūras ir kā Hīgsa bozons, parādība, ar ko izskaidrot visu, kas notiek dabā.” Taču atkārtos: runa te ir par tiesiskumu, ne par viena amerikāņa savzvēstību pret vienu konkrētu Latvijas politikāni. Tas nu reiz būtu jāsaprot visiem un uz visiem laikiem, tostarp arī žurnālistikā.

Nobeigumā atklātības moments arī no manis paša: kādreiz esmu vadījis Sorosa fonda Mediju programmu, kā arī Džordža Sorosa un ASV valdības financētie Baltijas Amerikas partnerattiecību fonda valdi. Esmu „sorosists”. Bet esmu pārliecināts, ka mans viedoklis par Aivaru Lembergu nebūtu citāds, ja arī man ar fondu nekad nebūtu bijušas nekādas attiecības, jo esmu Amerikā izglītots tiesiskuma un pretkorupcijas stingrs atbalstītājs.

Kārlis Streips

No redakcijas. Mūsu laikraksta 2012. gada 8. numurā publicēta intervija ar Sorosa fonda Latvijā izpilddirektoru Andri Aukmani „Ko Latvijai „nodarijis” Džordžs Soross?”

Sallija Benfelde

Neklūt par mazākumu savā zemē

Saruna ar ANO Starptautiskās Migrācijas organizācijas (*International Organization for Migration*) Rīgas biroja vadītāju, četru bērnu tēvu **Ilmāru Mežu**

Kāda šobrīd ir demografiskā situācija Latvijā?

Pēdējos divdesmit gados Latvijā bērni ir dzimuši uz pusi mazāk, nekā savulaik dzima viņu vecāki. Tas nozīmē, ka Latvijā ir aptuveni pusmiljons jauno latviešu ģimeņu vecumā no 20 līdz 40 gadiem, bet piedzimuši nepilni 300 tūkstoši bērnu. Mums ir viena no zemākajām dzimstībām pasaulē: 1,1 – 1,2 bērni uz ģimeni, tātad piedzimušo ir gandrīz divreiz mazāk nekā mīrušo. Ja nespēsim mainīt Latvijas demografisko politiku, tad neatgriezeniski būsīm nostiprinājuši situāciju, ka Latvija izmirst. Jaunākā paaudze vecumā līdz 20 gadiem jau ir uz pusi mazāka, un, ja viņiem arī dzims vidēji viens bērns uz ģimeni, tad viņu bērni jau būs tikai ceturtdaļa no to latviešu skaita, kas ir tagad. Vārdu sakot, katra nākamā paaudze ģeometriskā progresijā ir uz pusi mazāka. Protams, tie ir aptuveni skaitļi, jo tieši no jaunās paaudzes ļoti daudzi brauc prom.

Visā attīstītajā pasaulē salīdzinājumā ar jaunattīstības valstīm dzimstība ir ļoti zema, bet ir ļoti liela atšķirība starp tām attīstītajām valstīm, kas apzinīgi veido savas valsts nākotni, – piemēram, Amerikas, Anglijas, Skandināvijas valstu un arī Igaunijas situācija, un valstīm, kurās to nedara. Valstis, kas šo problēmu risina, dzimstība ir aptuveni divas reizes lielāka. Protams, arī divi bērni ģimenē vēl nav pilnīgs problēmas atrisinājums, bet par procentiem deviņdesmit tas jau ir risinājums tam, lai valsts varētu pastāvēt arī pēc 100 gadiem, vienlaikus istenojot reālu un integrējošu imigrācijas politiku. Ja tuvākajos piecos gados mēs Latvijā kardināli nemainīsim demografijas politiku, lai vismaz nodrošinātu Igaunijas līmeni, kur dzimstība izlīdzinās ar mirstību, tad trīs, četrus paaudžu laikā Latvijas pamatiedzīvotāju būs vairs tikai 10 – 20 procentu no visiem, kas šeit dzīvos. Skaidrs, ka vairs nebūs iespējams runāt par latviešu valodu un kultūru, un tad jājautā, kāda būs Latvijas kā valsts jēga. Man gribētos, lai Igaunijas valdība pārņem arī Latvijas valdības funkcijas. Igaunijas Konstitūcija ir ierakstīts, ka Igaunijas valsts mērķis ir nodrošināt igauņu kultūras un valodas pastāvēšanu un saglabāšanu. Tas nozīmē, ka pastāvēs un būs arī igauņi, jo bez viņiem nevar būt valodas un kultūras, tātad valstij ir konkrēta demografijas politika. Mūsu Satversmē diemžēl tas nav ierakstīts, un arī mūsu valsts politika tiek veidota tā, ka Latvijas valsts mērķis nav valodas un kultūras saglabāšana – tātad mērķis nav latviešu pastāvēšana. Acīmredzot mūsu mērķis ir nodrošināt maksimālu labklājību tiem cilvēkiem, kuri Latvijā dzīvos, nerēķinoties ar to, kas viņi būs.

Kāpēc Latvijā ir tik ļoti zema dzimstība? Vai iemesli ir tikai ekonomiski?

Galvenokārt tās ir valsts bezbērnu politikas sekas. Latvijā jaunās ģimenes faktiski tiek

sodītas, ja tās domā par otro vai trešo bērnu un šie bērni tiešām piedzimst. Citās valstīs dažādā veidā maksimāli cenšas kompensēt izdevumus, kas rodas bērnu dēļ, un tas nebūt nenozīmē, ka vienmēr tiek dota skaidra nauda. Piemēram, ir divas ģimenes – vienā ir divi vai trīs bērni, bet otrā bērnu nav, un ģimene ar bērniem nevar saglabāt tādu pašu dzīves līmeni kā ģimene bez bērniem. Mūsu nodokļu politika faktiski uz bērniem raugās kā uz precī, kas pieliekama ar attiecīgiem nodokļiem. Piemēram, ar nodokļiem neapliekamais minimums. Pat premjers Dombrovskis bija spiests piekrist, ka pirmām kārtām būtu jādomā par iespēju neapliekamo minimumu vecākiem ar bērniem dubultot. Finanču ministrija šo domu atkal ir veiksmīgi norakusi, jo Latvijai, redz, tāpēc zudīšot konkurētspēja budžeta tūlītējas nesabalansētības dēļ! Tātad mūsu valstij svarīgākais ir ideāli skaitļi, pareizas grāmatvedības atskaites par budžetu, tā sabalansētību, par inflāciju un tamlīdzīgi, bet tā absolūti nerēķinās ar atziņu, ka tas tiek darīts, upurējot latviešu nākotni.

Kas jūsuprāt pavisam konkrēti būtu jādara? Naudas budžetā tomēr ir tik, cik tās ir, un kaut kam to vajadzēs atņemt, – kam lai atņem?

Igaunijas budžets nav nesamērojami lielāks par Latvijas budžetu, šie abi budžeti ir ļoti salīdzināmi. Tas, ko pēdējos desmit gados Igaunija ieguldījusi demografijas uzlabošanā un kas panācis istu demografisko izrāvienu, maksāja to pašu miljardu dolaru jeb aptuveni 600 miljonu latu, ko Rīga vieglu roku ir ieguldījusi Dienvidu tiltā. Mums ir Dienvidu tilts, un nākotnē ķinieši pa to varēs skaisti braukt. Igaunijai tāda Dienvidu tilta nav, jo viņiem nav slimīgas tieksmes būvēt grandiozus tiltus un ēkas. Mums bija ideja par grandiozu koncertzāli uz Daugavas ūdeņiem, tā neistenojās, bet pašlaik tiek celta milzīga ēka par miljoniem četrdesmit Valsts ieņēmumu dienestam. Vai šobrīd Ieņēmumu dienests dzīvo teltīs sliktos darba apstākļos? Mūsu valstij prioritāte ir nevis cilvēku, bet lietu un ēku labklājība, un tā ir galvenā kļūda.

Katru mēnesi Igaunija savās jaunajās ģimenēs iegulda par 10 miljoniem latu vairāk nekā Latvija. Igaunijā nav bērnudārzu problēmas, un bērnudārzs patiesi ir garantēts bērniem no pusotra gada vecuma. Līdz pusotra gada vecumam ir krīzes ietekmē nesamazināta māmiņu alga. Ja māmiņai nav darba stāža, jo viņa ir studente, bezdarbniece vai vēl gados jauna, viņa saņem 290 eiro māmiņas algu. Latvijā tādos gadījumos valsts maksā tikai 50 latu, pēc gada ģimene saņem tikai 8 latu mēneša pabalstu, un jaunā māmiņa Rīgā, piemēram, var stāvēt bērnudārza rindā kaut līdz bērna skolas vecumam. Manā ģimenē, starp citu, dēls sagaidīja rindu bērnudārzā, kad

viņam jau bija seši gadi un pienācis pirmsskolas apmācības gads. Patiesībā jaunās māmiņas tiek konsekventi sodītas par to, ka ir atļāvušas pirmo bērnu, – par otro un trešo vispār nerunāsim.

Igaunijā patiesi ir bezmaksas izglītība. Latvijā, kaut arī nav jāmaksā skolas nauda, faktiski tie ir vismaz vairāki simti latu mācību gadā, kas jāmaksā dažādām izglītības procesa vajadzībām:

Ilmārs Mežs: Lēnām un nemanāmi, bet sabiedrība pamazām izglītojas, arī deputāti. Atceros, kad pirmās reizes gāju uz Saeimas komisijām runāt par demografijas problēmām, cilvēki smīnēja, atļāvās pat jēlības un visādus jociņus par to, ka risinājums ir atslēgta elektrība, tad tumsā būs sekss un bērni. Viņi pat nemēģināja dzirdēt un saprast, par ko runāju.

mācību grāmatas, darba burtiņas, soma, treniņtērps, apavi. Tas ir vesels business, kas "pielīmējies" Izglītības ministrijai. Tišām tiek mainīti izglītības standarti – nevis tikai ar mērķi izglītību uzlabot, bet drīzāk mainīt grāmatu, lai varētu drukāt jaunu un vecākiem būtu atkal jāpērk cita mācību grāmata, jo vecākā bērna grāmata jaunākajam vairs neder. Pie izdevumiem par izglītību Latvijā jāpieskaita arī pusdienu nauda. Igaunijā skolēnu pusdienas ir bez maksas. Pat turīgajā Somijā, kur vecākiem nav problēmu maksāt par pusdienām, valsts par savu goda pienākumu uzskata samaksāt vienkāršas pusdienas visiem skolēniem, no 1. līdz 12. klasei ieskaitot. Protams, grāmatas un citi mācību līdzekļi ir bez maksas, vecākiem tie nav jāpērk. Kādas Latvijas lauku skolas skolotāja stāstīja, ka pierunājusi direktoru atstāt vienu puisīti otro gadu 1. klasē, jo pirmklasniekiem pusdienas ir bez maksas. Zēna vecāki ir dzērāji, un zupas šķīvis skolas pusdienās ir dienā vienīgais siltais ēdiens, ko viņš var dabūt. Kā zināms, valsts bez-

maksas pusdienas Latvijā nodrošina tikai pirmklasniekiem, tāpēc skolā nolēma atstāt zēnu uz otro gadu, kaut arī sekmes viņam bija normālas. Skolotāji rūpējās, lai vismaz vēl gadu viņš būtu paēdis.

Trešā lieta, kas atšķir Latviju no Igaunijas, ir bezmaksas veselības aprūpe. Protams, formāli Latvijā grūtniecēm par veselības aprūpi nav jāmaksā, bet reāli ir ļoti liela

vijas valdībai nav vēlēšanās to atļauties.

Kāpēc mums naudas budžetā nepietiek?

Mums ceļi, ceļa zīmes un daudzas citas lietas ir krietni vien dārgākas nekā Igaunijā. Mēs produktu vai pakalpojumu pārkam dārgāk nekā Igaunijā, jo tāda mums tā sistēma ir izveidota. Varbūt mums arī mazāk cilvēki maksā nodokļus, taču valdība tikai nesen sāk to risināt. Igaunija krīzes gados atrada iespēju atbalstīt jaunās ģimenes, lai tām izdevīgāk būtu ar pirmo un otro bērniņu palikt Igaunijā, nevis aizbraukt darba meklējumos.

Nav iespējams, ka Latvijas politiķi nezina un nesaprot to, ko jūs stāstāt. Kāpēc joprojām demografija ir prioritāte tikai formāli?

Savulaik domāju, ka man jātieks pie politiķiem un valsts vadītājiem un tas viss viņiem jāizstāsta, tad viņi sapratis un viss būs kārtībā. Jau sen esmu izstāstījis, viņi visu ir dzirdējuši daudzas reizes. Problēma ir tā, ka mūsu politiķi Saeimā un valdībā ir tikai cilvēki, tādi paši kā mēs – ar saviem trūkumiem, ar saviem plūsiem un minusiem, ar savu šaurāko vai plašāko redzesloku. Šobrīd mums patiesībā valdībā ir divi spēcīgi finanču ministri – Vilks un Dombrovskis, bet nav neviena premjēra. Viņi prot nodrošināt iespējami lielākus ienākumus valsts kasē, perfekti rēķina kā kvalificēti grāmatveži, bet nav premjēra, kas prastu redzēt, kā papildus iekasētā nauda jāiegulda. Ja pie viņiem atnāk un rada bezizejas situāciju, piemēram, runājot par savu demisiju, tad viņi padodas, lai viņu partijas politikas un valdības kāršu namiņš nesabruktu. Premjers Dombrovskis atstāj iespaidu, ka viņš gan gribētu rīkoties, bet viņš nav tik izlēmīgs, lai pārējiem pateiktu, ka tā ir prioritāte un tā būs būt. Viņš pasaka, ko vajadzētu darīt, bet piespiest pārējos rīkoties nespēj. Pašlaik mums valdībā tiešām ir daudzi ļoti labi izglītoti ministri, un viņi labprāt skatās, kā problēmas risina Rietumos – piemēram, Skandināvijā. Un viņi neredz, ka Skandināvijā pirmā uzmanība tiku pievērsta demografijas problēmai, tās nav prioritāšu sarakstā, – tātad arī mums par to nav jāuztraucas un neko īpašu darīt nevajag. Nelaime tā, ka mūsu valdība neiedomājas, ka tur šīs problēmas ir gandrīz atrisinātas, dzimstība ir divreiz augstāka un vajadzīgās norises un darbi ir ikdienas sarakstā, tāpēc valdības speciāli ar šiem jautājumiem nenodarbojas. Viņiem nākotnē nodrošināti aptuveni 90 procenti no nepieciešamā darbaspēka, mums tikai 30 – 40 procenti no tā, kas būs vajadzīgs. Daudzas no valdībām jau ir pieņēmušas lēmumu nepieciešamo darbaspēku nākotnē importēt. Anglijā un Īrijā iebrāukušie austrumeiropieši asimilējas jau piecu gadu laikā.

(Turpinājums 9. lpp.)

Urmakam tikai ar bīstekli!

Ilona Leimane, *Vilkaču mantiniece*, romāns, apgāds „Zvaigzne ABC”, 224 lpp.

Šogad aprit septiņdesmit gadi kopš Ilonas Leimanes (1905-1989) debijas romāna *Vilkaču mantiniece* pirmpublicācijas. Liekas, pamats jaunam izdevumam, šoreiz Zvaigznes ABC apgāda serijā „Skolas bibliotēka”, būs meklējams interesē par šo romānu, ko uzvārdījis Bruno Skultes tāda paša nosaukuma operas iestudējums pērn Latvijas Nacionālajā operā. Ierosme operas libretam kā nekā komponistam nākusi no Leimanes romāna.

Kāda tad *Vilkaču mantiniece* izskatījās (vai varētu būt izskatījusies) tūlīt pēc sākotnējās parādīšanās, kāda tā izskatījās dažus gadus vēlāk, un kādu to ieraugām tagad? –

1942. gads Latvijai bija vācu okupācijas otrš gads. Vācu okupanti mūsu tautas literārās rosmes neuzmanīja un necenzēja ne tuvu tik stingri kā krievu kungu pirms un pēc vācu laika, tomēr, par romānu domājot, šis apstāklis, kā arī necik sen aizvadītais Ulmaņa laiks ir jāpatur prātā. Ulmaņa laikā par pozitīvu tika uzlūkota rakstnieku

pievēršanās lauku dzīves tēmatiem, tikai laukus bija vēlams ideālizēt, kā Virza to darīja *Straumēnos*. Leimane laukiem tiešām pievērsās, taču ideālizācijas trūkst: viņas temats ir liels, ilgstošs naidis starp divām lauku sētām - Dievoldziņiem un Vilkačiem, kas viena otrai tuvos kaimiņos. Vācu okupantiem, tā kā viņus tas interesēja, Leimanes sižets varēja būt gluži pieņemams. Kamēr mūsu brīvības gados rakstnieki daudz rakstīja par cīņu un konfliktiem ar ārējo ienaidnieku, t. i., ar cittautiešiem (Aleksandrs Grīns!), tikmēr Leimanei latvieši, turklāt vēl kaimiņi, plēšas paši savā starpā, cik jauki! Vācu inspirētā vēsture tiecas viņu senču ienākšanu Baltijas telpā un Livonijas izveidošanu tulkot kā kārtības un miera ieviešanu vidē, kur maztautas allaž ķērušās cita citai pie rīkles, un Leimanes romāns nu parādīja, ka strīdiem un kašķiem nav obligāti jāmeklē ārējs ienaidnieks, cilvēki var naidīgi būt arī paši savā starpā.

Viedais kritiķis Jānis Rudzītis (1909-1970) atsevišķu recenziju par *Vilkaču mantinieci* tā i neuzrakstīja, tomēr salīdzināšanas nolūkā viņš šo darbu vairākkārt pieminēja, apcerot 1948. gadā mēnešraksta *Laiks* 23. numurā Ilonas Leimanes nākamo romānu *Vadātājs*. Rudzītis raksta:

Vilkaču mantiniece tiešām bija labs romāns, kuŗā saistīja izdevīgi izvēlēta viela, šīs vielas pazīšana, īpatie, skaidri veidotie raksturi un autores cenšanās darīt bagātāku literāro valodu, uzņemot tajā lielāku skaitu archaismu un provinciālismu. Droši var teikt, ka neviens rakstnieks nav tik daudz izmantojis Milenbacha un Endzelīna vārdnīcu kā

Ilona Leimane, rakstot savu Vilkaču mantinieci. Leimanes sasniegumi šai virzienā nav apstrīdami. Un tā ar Vilkaču mantinieci radies paraugs, kam tiecas sekot Leimane pati un kam būtu ieteicams sekot arī citiem rakstniekiem, kuŗi nav vienaldzīgi pret savas valodas vārdu bagātību.

Te, lūk, runā cilvēks, kas savu vērtētāja un apcerētāja karjēru iesāka tieši Kārļa Ulmaņa varas gados, un citātā viņš atbalso Ulmaņa laika aizraušanos ar mūsu valodas bagātināšanu un leksikas latviskošanu.

Bet 1952. gadā izdotajā romānā *Laimīgie* Anšlavs Eglītis izcilā Eslingenas bēgļu nometnes rakstnieku vakara notēlojumā uzved skatuve rakstnieci Mirjāmu Kodeļu, kuŗas tēla nav grūti saskatīt mūsu pašu Ilonu Leimani, un liek viņai lasīt publikai priekšā archaismiem un apvidvārdiem pārblīvētu tekstu, no kuŗa lai šeit citēts kaut viens pats teikums:

Un raugi, kad pieurdzes pierūga kurkuļiem un sviestapureņu kumšķenīcām, no Lielpuīšķariem uz Ērgemes pusi, savīkusies mardarotā žākstīdamās, agni vien meimuroja dabra un it pasprauna dukte.

Kad Eglīša romāna galvenā persona Indriķis Kandavs ar blakussēdētāju čukstus vienojušies, ka no dzirdētā maz sapratuši, paveicīga kundze, kas viņiem nosēdusies aiz muguras, spīvi šņāc:

Kas tur ko saprast? Katrs stubenis dzird, cik nepazīstamie vārdi skan latviski. Katrs jūt, ka viņu apņem latviskas sencības burvīgā gaisotne. Kāda tam nozīme, ja zināsim, vai časkas ir

cūku pakaiši vai garšīgs gaļas ēdiens? Sencības gars ir tas, kas šeit jāuztver!

Gribas apgalvot, ka kopš Eglīša *Laimīgo* nākšanas klajā dažam labam lasītājam Ilonas Leimanes neapšaubāmi ar lielu piepūli savīkšto leksikas kolekciju patiks vairāk uztvert ar iekšēju smīnu nekā ar apbrīnu. To būs panākusi Eglīša asā spalva, viņa satiriķa talants. Protams, gluži tik cieši kopā sablīvētus, sakoncentrētus svešādos terminus kā Eglītim mēs *Vilkaču mantinieci* neatradīsim. Parasti teikumā tādi ir pa vienam vai diviem. Lielāko šādu vārdu puduri trāpījās uziet jaunā izdevuma 79. lappusē: „Viņa uzmanīgi klausās sievu runās, kad tās vakaros, lielajā *rimbulī* sasēdusās, šuj *spēdeles* vīriešu kreklu padusēs, ada *ricakainus* cimdu galus vai arī pašas saviem *pusaiņiem* metina klāt pakulu *pierietņus*.” Tautiešiem, kas maldīgi domā, ka īsti sulīgi lamāties var vienīgi krievu valodā, Ilona Leimane piedāvā, lūk, šādu dialoga paraugu:

Vārdavnieks: *Pagasta palaištule, šķetavniece!*

Dace: *Atstājies, urmaka! Uz rāvienu atstājies, jeb ņemšu bīstekli un sadošu pa galvu!* (87.)

Jaunā *Vilkaču mantinieces* izdevuma ievadvārdu rakstītājs, literātūrzinātnieks Viesturs Vecgrāvis gan raksta bez jebkāda pamanāma iekšēja smīna, kad viņš saka:

Varētu teikt, ka Leimanes romānā virmo tagad jau aizmirstas latviskās valodas bagātības un skaistums. Mēs nereti tikai pēc konteksta varam nojaust, ko nozīmē tas vai cits romānā minēts vārds, tā vai cita fraze vai vārdkopa. Tomēr ir gadījumi, kad

nelīdz pat konteksts, un tad atliek vai nu meklēt Milenbacha un Endzelīna vārdnīcas sējumus, vai gluži vienkārši ļauties valodas fonētiskajam valdzinājumam... (13.)

Ši zinātnieka vēl 2012. gadā paustā nostāja būtiski neatšķiras no tā, ko Eslingenas rakstnieku vakarā teica paveicīgā šņācēja vairāk nekā pirms sešdesmit gadiem. Tomēr prioritātes latviešu valodas kopšanas druvā šajos gados ir stipri mainījušās. Mums ir svarīgi izdomāt un apgrozībā laist latviskojumus jo daudziem modernās tehnikas un elektroniskās sazināšanās jomā ienākošiem svešvārdiem, bet samērā mazsvarīgi ir vārdi un izteicieni, kādi dzīvē un darbā lietoti sirmā senatnē.

Citādi romāns *Vilkaču mantiniece* savu aptuveno tapšanas laiku ir pārdzīvojis stipri labi, un to vēl arvien varam uzskatīt par vienu no labākajiem latviešu romāniem. Pat ja tajā ir daudz archaisku vārdu un ja necik mūsdienīgas negrib izskatīties pirmās trīs lappuses ar gausu un pamatīgu turpmākās darbības vides un dabas aprakstu, kopiespāids par grāmatu vēl arvien ir pozitīvs. Vienīgi jābāžijas, ka grāmatas ietilpināšana serijā „Skolas bibliotēka” varētu būt pārpratoms. Skolas vecuma jaunieši diez vai būs gatavi ņemt pretī neparasto, neizskaidroto un viņiem arī šķietami nevajadzīgo leksiku. Turklāt Dievoldziņu Andreja un Alīnes Salnas ārkārtīgi intensīvā kaisle vienam uz otru, kā arī abu sētu ne mazāk intensīvais naidis noteikti būs ārpus jauno lasītmēģinātāju pašu pieredzes loka, tāpēc sižetā viņiem būs grūti iejusties.

Eduards Silkalns

Jaunais Bībeles tulkojums

Ši gada 13. oktobrī Rīgā Latvijas Bībeles biedrība rīko jaunā latviešu valodas Bībeles tulkojuma svinīgās atvēršanas sarakojumus (sk. www.bibelesbiedriba.lv/JT_atversana.html).

Bībeles tulkojums, ko pašreiz baznīcā parasti lietojam, ir 1965. gadā Britu Bībeles savienības (*British and Foreign Bible Society*) Londonā izdots vai tā nedaudz revidētais variants, ko 1997. gadā izdevusi Latvijas Bībeles biedrība. Ar šī 1965. gada izdevuma izdošanu darbojās Latvijas sūtnis Londonā Kārlis Zariņš, kas pats bija Britu Bībeles savienības loceklis. Viņa dzīves laikā 1953. gadā jau iznāca Jaunās Derības un Psalmu tul-

kojums, bet sūtnis Zariņš aizgāja mūžībā 1963. gadā un tā pats neredzēja pilnā Bībeles tulkojuma iznākšanu. Ar šī tulkojuma tekstiem strādāja pirmajā Latvijas neatkarības laikā izglītotie trimdas teologi, mācītāji un valodnieki.

Jaunā tulkojuma daļas Rīgā iznākušas jau agrāk: Evaņģēliji un Apustuļu darbi 1999. gadā, Vecās Derības poēzijas grāmatas 2000. gadā, Jaunās Derības vēstules un Jāņa Atklāsmes grāmata 2001. gadā, Deiterokanoniskās grāmatas 2005. gadā. Tas ir devīsim iespēju plašākam lasītāju lokam iepazīties ar jaunā tulkojuma progresu un norādīt uz iespējamiem labojumiem pirms pilnās Bībeles iznākšanas.

Bet tagad laiks ir beidzot pienācis, un 2012. gadu varēsīm iezīmēt par jaunā tulkojuma izdošanas gadu. Laiks rādīs, cik populārs būs jaunais tulkojums, cik turpināsim lietot ierasto tulkojumu un cik pāriesim uz jauno. Katrā ziņā jaunais tulkojums ir modernākā, kopumā mūsdienu lasītājam vieglāk uztveramā valodā, lai gan Bībeles pazinējiem pietrūks daža laba

izteiciena no vecā tulkojuma.

Pāris mazu piemēru, kas sniedz ieskatu tulkojuma darbā.

137. psalma pirmie divi panti 1965. gada izdevums:

Pie Bābeles upēm - tur mēs sēdējām un raudājām, kad pieminējām Cīanu.

Savas kokles mēs tur pakārām vītolos.

Jaunais tulkojums:

Pie Bābeles upēm, tur sēdējām raudādami un atcerējāmies Cionu!

Turienes vītolos pakārām savas cītaras.

No Pāvila vēstules galatiešiem 5:13

1965. gada izdevums:

Jo jūs, brāļi, esat svabadībai aicināti. Tik ne tādai svabadībai, kas dod vaļu miesai, turpretim kalpojiet cits citam mīlestībā!

Jaunais tulkojums:

Bet jūs, brāļi, esat aicināti brīvībai; vienīgi nedodiet vaļu miesas tieksmēm, bet kalpojiet viens otram mīlestībā.

Lai jaunais tulkojums visiem dotu ierosmi no jauna un ar jaunām acīm lasīt Bibli!

Prāv. Dr. Andris Abakuks

„Zvaigznes” grāmatas varat iegādāties, sazinoties pa e-pastu tirdznieciba@zvaigzne.lv vai rakstot „Grāmatu klubam” Rīgā, **Bīķernieku ielā 19, LV-1039** un zvanot tālr. +371 67801708

Visas Latvijā iznākušās grāmatas varat iegādāties pie lielākā grāmatu tirgotāja

„LATVIJAS GRĀMATA”

Rakstiet, zvaniet, un grāmatas Jums piesūtīs pa pastu. SIA „L. Grāmata”

Rīga, Elijas iela 17, LV-1050

Tālr. +371 67223294

Tālrunis +371 67227248

E-pasts: lgramata@lgramata.lv

LKSAA „Dzintars” kongress Bruknā

Zemgalē, netālu no katoļu svētceļojumu vietas Skaistkalnes, jaunajā garīgās atdzimšanas centrā „Bruknas muiža” no 20. līdz 22. jūlijam pulcējās Latviesu katoļu studentu un akademiķu apvienības (LKSAA) „Dzintars” biedri, lai atbilstīgi statūtu prasībai pārvēlētu savu vadību. LKSAA „Dzintars” ir globāla organizācija ar četrām nodaļām ASV, trim Latvijā un vienu Kanadā. Organizācija dibināta 1947. gadā Vācijā. No aptuveni 250 biedriem puse dzīvo Latvijā.

Izmantojot apvienības biedra, Saldus prāvesta Andreja Mediņa atsaucību, kongress varēja notikt viņa vadītās biedrības „Kalna svētībukopienu” apsaimniekotajā „Bruknas muižā”, kas ir garīgās atdzimšanas centrs cilvēkiem, kuŗi nonākuši atkarībā. Pēc principa *Ora et labora*, tātad ar ne-

2012. gada kongresu padarīja par kaut ko īpašu, un kulmināciju tam visam deva divi dievkalpojumi sestdien V.E. bīskapa Antona Justa vadībā, bet svētdien prāv. Andreja Mediņa divu stundu dievkalpojums ar inspirējošo gaisotni aizskrēja kā vējš. Kapellā, kas atrodas muižas pagrabā, vai visi ienāk bez apaviem, priesteris Sv. misi celebrē basām kājām, un dievlūdžēji, sasēdušies riņķī gar sienām vai pat nometušies ceļos uz paklājiem turpat altāra priekšā, aktīvi un personīgi iesaistās dievkalpojumā.

Kongresu sestdienas ritā atklāja LKSAA prezidents Valdis Labinskis, pēc tam tika ievēlēts goda prezidijs ar trim bijušajiem prezidentiem - Oļģerts Balodis (Ņujorka), Barba Tuzika un Uldis Vērđiņš (abi Rīga). Pagodināti tika arī seši no pirmajiem 11 dzintariešiem kas 1992.

biedre, Latvijas Nacionālas bibliotēkas Bērnu literatūras centra vadītāja Silvija Tretjakova.

Pēcpusdienā notika biedru pilnsapulce, kuŗā piedalījās aptuveni 30 piltiesīgi biedri, bet liels skaits, īpaši no ārzemēm, bija pārstāvēti ar pilnvarām. Vecais prezidijs sniedza pārskatu par iepriekšējo divu gadu darbību un saņēma kopumā arī pozitīvas atsauksmes, īpaši par jaunajām idejām attiecībā uz kongresa rīkošanu ārpus Rīgas un arī par Draudzības konventu, kas pagājušajā gadā pirmo reizi notika Dievmātes svētkos Aglonā, un biedri nolēma, ka tradīcija turpināma. Tāpēc šogad 14. augustā dzintarieši atkal pulcējās Maizes mūzejā Aglonā. Ziņojumi tika nolasīti no visām Latvijas vienībām, kā arī tie, ko atsūtījuši no LKSAA „Dzintars” Kanadas vienības seniors

Jaunais prezidijs. 1. rindā: L. Balode, D. Golubecka, D. Raģele, 2. rindā: U. Vērđiņš, K. Litaunieks un V. Labinskis

Kopskats

pārtrauktu darbu un lūgšanu cilvēki te atbrīvojas no narkomanijas, alkohola, spēļu un citu atkarību sērgas. Garīgajā centrā pašlaik divdesmit cilvēki meklē sev ceļu atdzimšanai un jaunai dzīvei. Tāpēc katru dienu trīs stundas tiek pavadītas uz ceļiem lūgšanā, darbu steigā reizēm pat dārza dobē. Garīgais centrs iztiek bez psihologiem, sociālajiem darbiniekiem, saimnieciskā personāla utt., arī bez valsts palīdzības, jo paši strādā, visu paveic, dažu brīvprātīgo atbalstīti un sava prāvesta Andreja Mediņa vadīti.

Šī gaisotne LKSAA „Dzintars”

gada 17. augustā Rīgā kļuva par piltiesīgiem apvienības biedriem Latvijā. Visi saņēma piemiņas dāvanu arī ar LKSAA „Dzintars” tapušo tvartu (CD) „Laiku i myuža roksti” par latgaliešu rakstnieku Antonu Rupani un viņa piemiņas saglabātāju dzejnieci un dzintarieti Paulīni Zalāni. Ar klusuma brīdi tika pieminēts Kanadā 98 gadu vecumā mūžībā aizgājušais apvienības biedrs Salomons Gabrāns, bet nedaudz vēlāk, pasniedzot krāsas un cepuri, apvienībā tika uzņemta studente Lelde Balode. Atklāšanas sarīkojuma akadēmisko runu sacīja apvienības

Dr. Vilis Mileiko, Lidija Tarbuna (Grandrapidi), Anita Poča (Čikāga). Biedri ASV pēdējos trīs gados LKSAA „Dzintars” aktivitātes Latvijā atbalstījuši vairāk nekā ar 10 000 ASV dolaru. Ziedojumi saņemti arī kongresa atbalstīšanai, viens pat 500 dolaru apjomā. Tāpēc arī LKSAA „Dzintars” var atskatīties uz samēru stabilu līdzšinējo finansiālo darbību, un tāda tā solās būt arī nākamajos gados. Tomēr apvienības budžets nākamajiem diviem gadiem pieņemts mazāks nekā agrāk, lai veidotu atlikumu. Par LKSAA „Dzintars” prezidentu ievēlēts Valdis La-

binskis, kopā ar viņu darbosies Diāna Raģele, Diāna Golubecka, Lelde Balode, Kārlis Litaunieks un Uldis Vērđiņš.

Vakarā sekoja „Mediju forums”, ko vadīja katoļu Baznīcas Rīgas arhibīskapa sekretāre Irēna Puja, referātu „Jaunais medijs – iespējas un riski” nolasīja Nacionālās elektronisko plašsaziņas līdzekļu padomes (NEPLP) loceklis Dainis Mjartāns, bet diskutējās piedalījās *Radio Vatikāns* korespondents Aigars Brigmanis un students Edgars Skutels. Sarunu centrā bija - kas darāms, lai katoļu Baznīca ar plašsaziņas līdzekļu palīdzību sabiedrības apziņā varētu nostiprināt ticības pamatus. Apvienības biedra Dainā Mjartāna ievēlēšanu NEPLP atbalstīja arī LKSAA „Dzintars”. Vakars izskanēja ar vietējās mūziķes Evas koncertu un deju vērtās rotaļās, kuŗās labprāt gāja dzintariešiem līdzī atbraukušie bērni un jaunieši.

Svētdien Latvijas Universitātes vadošās pētnieces un lektores Ineses Runces vadībā tika lasīts referātu cikls „Lai Baznīcā”. Trīs stundas ilgušajos lasījumos piedalījās referenti no Rīgas, Zemgales un Latgales: Jānis Valtervitenheims, Terezija Lasmane, Edgars Skutels, Digna Tarvida, Maija Upeniece un Valdis Labinskis. Referāti bija ļoti daudzveidīgi - no personiskās pieredzes līdz filozofiskām pārdomām - un atklāja laju darbu visai plašo diapazonu. Izskanēja „Kalnu svētības kopienas” pārstāve vēl izrādīja muižu, pēc vecas armēņu katedrāles parauga topošo kapelli un muižas dārzus.

Aicinu atbalstīt šo brīnišķīgo vietu, it īpaši ar dažiem simtiem latu statujas uzstādīšanai pie topošā dievnama. Pateicībā par to pie statujas tiks iegravēti ziedotāju vārdi! Kongresu beidza ar lūgšanu un himnu „Dievs, svētī Latviju!”

Valdis Labinskis

Latvijas Daugavas vanadžu svētku brīdis Liepājā

Latvijas kaŗavīru piemiņas saglabāšana, palīdzība un atbalsts tiem, kuŗi vēl ir dzīvi, savas tautas vēstures un tradīciju godināšana, kopā pulcēšanās, tā gara spēka uzturēšana Latvijai, kas caurvij Daugavas Vanagu organizācijas pastāvēšanas jēgu jau daudzus gadus desmitus kopš pašiem organizācijas dibināšanas pirmsākumiem Cēdelgemā, bija jūtama arī Daugavas Vanagu Latvijā vanadžu sarīkojumā Liepājā 7. jūlijā. Par saieta veiksmīgu norisi rūpējās Latvijas vanadžu vadītāja Klāra Mētra un Oskara Kalpaka vārdā nosauktā DV Latvijā Liepājas nodaļa, kuŗas vadītājs un ļoti aktīvs DV rosību atbalstītājs ir Artūrs Vidners.

Sarīkojumu ievadīja svinīga DV Liepājas nodaļas karoga ienesšana un, kā parasti, kopīga Latvijas un DV himnas dziedāšana, svinīgās uzrunas un koncerts.

Šis gads kopumā Daugavas Vanagu Latvijā organizācijai ir būtisks, jo ievēlēja jauna valde un tās vadība uzticēta kaŗavīram pēc savas dziļākās būtības - Latvijas armijas ģenerālim Jurim Vectirānam. Kuŗš gan armijas ikdienu no pašiem pamatiem līdz pat vadībai reāli pārzina labāk un kaŗavīru vajadzības izjūt tiešāk nekā ģenerālis, cilvēks, kas cīnījies par Latvijas neatkarības atjaunošanu kopš pašiem šīs cīņas pirmsākumiem Atmodas laikā Latvijā.

Juŗa Vectirāna ievadvārdos tika uszvērtā loma, ko joprojām veic Latvijas kaŗavīri, sargājot Latvijas intereses arī pašreiz - gan ikdienas pienākumos, gan dienestā NATO spēku sastāvā Afganīstānā. Ģenerālis uszvēra arī ikdienā sabiedrības bieži piemirsto domu, ka kaŗavīru piemiņa joprojām ir godājama un kopjama ar lielu saudzību, jo tieši kaŗavīrs aizvien ir gatavs savu dzīvību atdot par Latviju. Juris Vectirāns runā izcēla arī nozīmi, kāda ir vienotai savstarpējas palīdzības organizācijai, jo tikai tā var paveikt lielus darbus par godu Latvijai.

Daugavas vanadžu sarīkojumā Liepājā piedalījās vairāk nekā 130 dalībnieku - gan Dau-

gavas vanadzēs, gan Daugavas vanagi, gan viesi. No Austrālijas bija ieradusies Austrālijas DV priekšniece Ilga Vēvere. Viņa uzrunā pastāstīja par Austrālijas DV darbiem. Vanadžu saietā piedalījās arī DV CV loceklis Andris Staklis, Austrālijas DV vadītājs Jānis Priedkalns, tuvāki un tālāki viesi. Unikālā, savā skanējumā ļoti gaišā dzīvespriekšā apliecinātāja Liepājas zvanu mūziķu grupa atskaņoja gan latviešu, gan ārzemju autoru skaņdarbus. Daugavas Vanagu Latvijā koris dziedāja dziesmas, kas radīja īpašu vienotāju svētku noskaņu Liepājas latviešu biedrības namā, kur notika sarīkojums.

DV Latvijā vadītājs Juris Vec-

tirāns teica visiem paldies, pasniedza balvas un veltīja atzīnīgus vārdus labākajiem, aktīvākajiem DV biedriem. Daudziem atmiņā paliks gan dziesmas un dejas, gan cienasts, gan jo vairāk sarunas starp tuvākiem un tālākiem nodaļu pārstāvjiem. Nobeigumā bija ekskursija no Rožu laukuma uz Liepājas kaŗostas teritoriju. Jūras krasts, kā jau Liepājā, sagaidīja ar saulainu laiku un vēju, atpakaļceļā brīžam uznākušais lietus nepavisam nemazināja sarīkojuma dalībnieku prieku par iespēju DV Latvijā svētku reizē pulcēties kopā Liepājā.

Silvija Kaugere,
DV Latvijā informācijas daļas vadītāja

Vairāk nekā pustūkstotis Kandavas 3x3 laimes kalēju

Otrais šīs vasaras pasaules latviešu ģimeņu saiets 3x3 no 22. līdz 29. jūlijam Kandavā pulcināja 460 dalībniekus no 13 valstīm, kā arī 125 kandavniekus, kas nāca katru dienu mācīties kādā no ievirzēm. Tas bija lielākais dalībnieku skaits 3x3 vēsturē Latvijā un arī pasaulē.

Saieta 82 dalībnieki bija no ārzemēm - no Zviedrijas 19, Norvēģijas - 19, ASV - 12, Krievijas - 8, vēl arī no Kanadas, Lībānas, Beļģijas, Luksemburgas, Vācijas, Francijas, Austrālijas un Meksikas. Tik daudz ārpus Latvijas dzīvojošu dalībnieku nebija bijis nevienā Latvijas 3x3 kopš pirmās nometnes Madlienā 1990. gadā. Turklāt aizvien vairāk 3x3 nometnēs Latvijā sabrauc tie ārzemju latvieši un viņu bērni ar ģimenēm, kuŗi atgriezušies uz dzīvi Latvijā.

Kandavas saietā vadītāji bija kuldīdznieki Daiga un Aldis Bitinieki un viņu meitas Laura, Monta un Anete. Šis bija ceturtais Bitinieku vadītais 3x3 - pirms tam bija Skrundā, Kalnos un Kazdangā. Pieredze un saskaņots ģimenes darbs, kā arī kandavnieku atbalsts nodrošināja raitu un sekmīgu tik liela saietā darbu.

Kandavas 3x3 devīze bija "Katrs pats savas laimes kalējs", un tāpēc jau iepazīšanās vakarā ieviržu vadītājiem vajadzēja ne tikai ieinteresēt par savu mācību, bet arī parādīt, kā laime kaļama, izvēloties vienu no četriem dažāda lieluma veseļiem un uzsitot savu noti saietā kopējā skanējumā.

Kopumā saietā varēja mācīties 42 dažādās teorētiskās un praktiskās ievirzēs. Tradicionāli liela interese bija par Līgas Rupertes un Māras Tupeses vadīto Ģimeņu semināru, Aloidas Jurčenko ievirzi „Mūsu spēka avoti”, politiskajām diskusijām Andra Tomašūna vadībā, par Gunta Zemīša vadīto Latvijas senvēstures izpēti un citām „galvas” ievirzēm, kā arī par tradicionālajām „roku” ievirzēm - cepuŗu darināšanu no doņiem un kļavu lapām, ādas apstrādi, rotkalšanu u.c.

Vairāk nekā pusi - 22 ievirzes - vadīja vietējie ļaudis no Kandavas, Stendes, Sabiles, Tukuma, Kuldīgas, un tās bija arī līdz šim nebijušas ievirzes. Piemēram, Beata Kreicberga ierādīja, kā tamborē lietussargu, Andris Millers tēviem un dēliem palīdzēja tikt pie koka rotaļlietām, Olafs Baltgalvis mācīja bišu lietas, Inārs Svarcs - fotografēt, bet Inga Brīniņa - zīmēšanu kā meditāciju. Jaunas ievirzes piedāvāja arī 3x3 veterāni, piemēram, Inese Krūmiņa pirmo reizi vadīja ievirzi par latviskajiem rituāliem un tradīcijām, un gan dalībnieki, gan pati atzina to par turpināšanas vērtu.

Plašas iespējas bija dotas arī bērniem - vismazākajiem bija Bēbišu skoliņa kopā ar vecākiem, ½ x ½ sadalījās pat divās vecuma grupiņās, bet bērniem no 7 līdz 13 gadiem bija savas ievirzes. Ļoti plaša šoreiz bija Jāņa Ata Krūmiņa vadītā Vilku jeb nākamo kaŗavīru ievirze, kā vienmēr populāra bija animā-

Kandavas 3x3 vadītāji - Bitinieku ģimene

3x3 dalībnieki dodas uz Daudzinājumu Bruņinieku pilskalnā. Ceļu rāda Jānis Atis Krūmiņš zirga mugurā

cijas filmiņas veidošana Daces Liepas un Jāņa Sausniša vadībā, Lailas un Jāņa Kirmuŗu vadītais leļļu teātris un Jurģa Spulenieka ierādītā improvizācijas māksla.

Tā kā Kandava lepojas ar spēcīgām sporta tradīcijām un labu sporta infrastruktūru, arī 3x3 dalībniekiem tika piedāvātas unikālas iespējas - Latvijas Peldēšanas federācijas goda prezidents Uldis Zemzars āra baseinos mācīja bērniem peldēt, Kandavas novusa kluba vadītājs un

treneris Guntis Andriķons mācīja novusa pamatus, Uldis Vēciņš organizēja nakts orientēšanos Kandavā, bet nakts basketbolā saietā dalībnieku komandas un izlase sacentās ar Kandavas basketbola komandu. 3x3 saietā nedēļa sakrita ar Olimpisko spēļu atklāšanu Londonā, un tam par godu arī 3x3 peldētāji aizdedza simbolisku, Vilku ievirzē izveidotu lāpu. To nesa kandaviete Antra Adiene un Janus Gustmans no Lībānas.

Iepazīšanās vakarā savu noti izkaļ 3x3 danču mūzikanti Lija Dunska, Jānis Sausnītis un Vivita Skurule

3x3 bija pat sava olimpiete - Janus māmiņa Agnese (dzim. Blumberga) pārstāvēja Latviju tenisā 1992. gada Barselonas Olimpiskajās spēlēs.

Bagātīga bija 3x3 saietā kultūras programma. Katru dienu dalībnieki "Apvārsni" tikās ar kādu interesantu personību - dzejnieci Māru Zālīti, demografu Īlmāru Mežu, uzņēmēju Aivaru Žimantu. Vakara kultūras programmās viesojās dziesminiece Austrā Pumpure, režisore

mērīgu latviskošanu. Īsta talantu parāde bija Brīvais mikrofons, kuŗā paši 3x3 dalībnieki dziedāja, tēloja un pat dejoja baletu.

Ar Kandavas domes atbalstu vienu dienu dalībnieki varēja doties novada iepazīšanas ekskursijās astoņos maršrutos.

Dievkalpojuma Kandavas evaņģēliski luteriskajā baznīcā mācītājs Kaspars Šimanovičs mudināja ielāgot, ka laime ir dzīve, nevis illūzijas par dzīvi. Arī 3x3 tradicionālais Daudzinājums atbilstīgi saietā vadmotīvam bija veltīts laimes temai. 3x3 Latvijas padomes priekšsēde, kuplās Krūmiņu dzimtas māte Inese Krūmiņa mudināja novērtēt atziņu - laime ir tas, ka mēs vispār esam, ka mūsu vecāki ir izvēlējušies ļaut mums piedzimt. Folklorists un valodnieks Austris Grasis skaidroja, ka nav pretrunu starp tautasdziesmu „Ej, Laimiņa, tu pa priekšu, es tavās pēdīnās” un sakāmvārdu, ka katrs pats ir savas laimes kalējs: jāiet Laimas pēdās, lai atrastu savu laimes kalvi. Māra Tupese aicināja palīdzēt tiem, kam zem kājām nav droša pakava, kam nav vecāku dota stingra pamata dzīvei.

Saieta nobeiguma izvērtējumā vairāki dalībnieki atzinās savās laimes izjūtās 3x3 nedēļas laikā. Gan viņi, gan tie citi, kuŗi jutās laimīgi, bija paši savu laimi kaluŗi - atbraucot uz saietu, aktīvi piedaloties tā norisē, būdami atvērti sarunām un sadarbībai, smaidiem un savstarpējai uzrunai ar tu. Šī 3x3 laimes formula ir spēcīga, neba citādi tik daudzi to būtu izvēlējušies par savas dzīves daļu. Kandavas 3x3 bija 197. nometne pasaulē, bet Latvijā - 45. Nometnēs piedalījušies vairāk nekā 28 000 dalībnieku.

Nākamvasar 3x3 Latvijā notiks Neretā no 7. līdz 14. jūlijam, to vadīs Aelita un Juris Batņas, to Dundagā no 21. līdz 28. jūlijam, to vadīs Anna Gobzeme-Nulle un Guntis Nulle.

Rasma Zvejniece,
Kandavas 3x3 avīzes
Kandavēze redaktore

Im memoriam

Katru gadu, kad „Rudens nāk apgleznot Latviju” un tuvojas Latvijas valsts īpašās dienas – 11. un 18. novembris, kaut laiks jau turas dzestr, Rīgas Brāļu kapos bieži bija redzams drukns vīrs vējjakā vai tikai krekļā, ar fotoaparātu rokās fiksējot to īpašo noskaņu, ansambļa arhitektoniskos un skulptūrālos elementus, kādus var atrast tikai un vienīgi tur – mūsu varoņu svētvietā. Bet galvenais šim vīram bija domas par kaņavīriem – cīnītājiem, kas, apglabāti tur, dus Dieva mierā, domas par to, kā labāk uzturēt mūžīgā piemiņā viņu devumu mūsu valstij Latvijai šodien un nākotnē.

Šis cienījamais vīrs bija Jānis Vējiņš no Austrālijas. Viņš, kā jau daudzi latvieši, ar savu dzīves gaitu daudz neatšķīrās no citiem tautiešiem viņu dzīves stāstos. Vairāk atšķirībā no pārē-

Aina un Jānis Vējiņi

jiem – viņam bija milzīga griba, ticība, vēlme darboties praktiski un iespējas palīdzēt atjaunotajai

Latvijai. Šo vēlmi viņš arī visus šos gadus konsekventi realizēja, iemantojot gan daudz draugu,

gan arī pa nedraugam. Liels Jāņa Vējiņa nopelns bija atbalsts kopā ar domubiedriem un ģimeni Austrālijā un ar atbalstītājiem visā pasaulē dibināt Austrālijas latviešu Rīgas Brāļu kapu atbalsta fondu. Tā darbības rezultātā tika izveidots Rīgas Brāļu kapu 1. depozitārijs, kas veltīts visiem Lāčplēša ordeņa kavalieriem. Projekts tika īstenots par fonda savāktajiem ziedojumiem sadarbībā ar Latvijas arhitektiem, restauratoriem, celtniekiem un atklāts 2005. gadā. Daudzās palīdzības programmas ne vien LNBS, skolām, zemesmācītājiem, jaunsargiem un mūzejiem tika realizētas tikai ar Vējiņa kunga gribu, darbību un finansiālu atbalstu. Visa viņa sirdsatdeve un darbošanās vainagojās ar 2011. gada nogalē apgādā „Jumava” iznākušo fonda financēto grāmatu – albumu „Rīgas Brāļu kapi – 1915 – 1936 –

2012”, kas ir arī skaists un nozīmīgs nobeiguma akords Jāņa Vējiņa dzīves simfonijai un darbībai šajā saulē.

Vasaras pilnbriedā, augusta sākumā, mēs no tālās Austrālijas saņēmām skumjo ziņu, ka no mums aizgājusi Jāņa Vējiņa dzīvesbiedre Aina, un tūlīt sekoja otra sēru vēsts – arī pats Jānis.

Kad rudens šogad būs atkal apgleznojis Latviju, drukno vīru – Jāni Vējiņu krekļā un ar fotoaparātu rokās mēs vairs nesastapsim Rīgas Brāļu kapos, bet viņa gars, sirdsdegsme un reālie darbi uz mūžīgiem laikiem paliks ierakstīti Rīgas Brāļu kapu vēstures lappusēs.

Un par to viņam mūsu visu lielais sirdspaldies!

Rīgas Pieminekļu aģentūras darbinieku un sadarbības partneru vārdā –
Guntis Gaillītis

Ardievas Vējiņu ģimenei

*Laiks ir un paliks vienmēr
Vienīgais lieluma mērs...*
(Z. Purvs)

Laikā, kad vasara izdzied savu skaistāko dziesmu mūsu Likteņupes krastā, mūžības sliekšni pārkāpa Austrālijā dzīvojošie latvieši Aina un Jānis Vējiņi, Latvijas patrioti un mecenāti, Vitolu fonda ziedotāji.

1. augustā no šīs pasaules atvadījās Aina, pēc dažām dienām viņai sekoja dzīvesbiedrs Jānis. Viņu mūžs – skaists un labiem darbiem svētīts lidojums no Daugavas, no dzimtās Sēlijas, no Rīgas pāri visai pasaulei, bet aiziešana – skumji smeldzīgs cēlo, balto gulbju stāsts, kuŗi nespēj dzīvot, ja bojā iet otrs – pats tuvākais un dārgākais.

Spārnus Aina un Jānis prata dāvat arī citiem – 2007. gadā tika dibināta Vējiņu ģimenes

stipendija, ko administrēt uzticēja Vitolu fondam. Taču tas nav vienīgais Latvijai veltītais labais darbs. Kopš Latvija atguvusi neatkarību, Vējiņu ģimene ir sniegusi plašu, daudzveidīgu atbalstu savai Tēvzemei, iesaistot un iedvesmojot arī citus Austrālijas latviešus. Jāņa Vējiņa ieskatā „mums visiem ir viens mērķis – veidot labāku Latviju”.

Jānis Vējiņš sniedzis būtisku atbalstu Latvijas armijai, Zemesardzei, aicinājis ziedot līdzekļus Jaunsargu organizācijas atbalstam, partizānu cīņu vietu apzināšanai, Brāļu kapu uzturēšanai, ik gadu dāvinājis vērtīgas grāmatas gan Vitolu fonda stipendiātiem, gan jaunajiem virsniekiem, Nacionālās aizsardzības akadēmijas beidzējiem. Vējiņu ģimene bija ne vien nesavtīgi mecenāti, kuŗiem rūpēja

Latvijas nākotne, valstiskuma stiprināšana, bet arī – sirsnīgi, atsaucīgi un ļoti darbīgi cilvēki. Ir pavadīts ražīga darba pilns mūžs, ir nesavtīgi palīdzēti savai Tēvzemei, taču pats īstākais apliecinājums Vējiņu ģimenes patiesajai dzimtenes mīlestībai ir mazdēla Dāvida izteiktā vēlme dzīvot un strādāt Latvijā.

Piektdien, 10. augustā, Austrālijā no Melburnas Svētā Krusta baznīcas ar godbijības un pateicības cauraustu sēru ceremoniju izvadīja mūžībā Latvijas patriotus un mecenātus Aina un Jāni Vējiņus.

Mēs sakām PALDIES! Mēs nesakām ardievas, Jūs paliksiet mūsu pateicībā, mūsu domās.

Vitolu fonda vārdā
Vita Diķe

Ar Dievu, Aina un Jāni!

Skumja ziņa no Austrālijas ir sasniegusi Latviju. Jānis Vējiņš un viņa kundze Aina ir aizgājuši pa mūžības vārtiem... Stipri savā mīlestībā un uzticībā viens otram, ģimenei un Latvijai.

Mūsu mīlās valsts vārds un Vējiņu ģimenes gaitas ir bijušas nesaraucami saistītas sīkstus dzīves gadu un daudzu ieceru īstenošanas laikā. Kalpošana savai tautai, trimdas sabiedrības nacionālā gara un pārliecības uzturēšana, Latvijas atbalsta projektu radīšana un to mērķu konsekventa sasniegšana ir bijusi Jāņa un Ainas dzīves pārliecība un spēka devēja. Neapstāties pie sasniegtā! Manuprāt, tas ir bijis Vējiņu ģimenes moto. Rast līdzekļus un tos ziedot ticībā, ka tie sniegs garīgu atbalstu daudziem Latvijas jauniešiem vai Tēvijas sargiem, nostiprinās patriotismu, veidos jaunu paaudzi,

kas piepildīs Ainas un Jāņa, mūsu tautas kopīgo sapni par pašapzinīgu, savā kultūrā dziļi sakņotu un pārtikušu valsti un sabiedrību. Šie ideāli un centieni tos piepildīt neļāva Vējiņu ģimenei ieslīgt pašpamierinātībā pēc kārtējā labi paveiktā darba, bet, gluži pretēji, – atkal un atkal lika viņiem skatīt pēc jauna mērķa un pašu pienākumiem Tēvijas un tautas labā.

Tieši tādus – sirsnīgus, vienkāršus un sirdsskaidrus man bija nācies iepazīt Aina un Jāni Vējiņus. Tādi, Aina un Jāni, jūs paliksiet ļaužu piemiņā vienmēr un mūžīgi!

Pazemībā noliecu galvu un izsaku visdziļāko līdzjutību Vējiņu ģimenes tuviniekiem – meitai Līgai, dēlam Arnim un mazbērniem.

Ģirts Valdis Kristovskis,
Vienotības pirmais priekšsēdis

Sallija Benfelde
(Turpināts no 5. lpp.)

Neklūt par mazākumu savā zemē

Problēma nav arī iebraucēji no citām Eiropas valstīm, jo lielas valstis iebraucējus var daudz vieglāk “iekausēt” savā sabiedrībā, turklāt viņi nav svešinieki Eiropas kultūrai. Savukārt Dienvideiropas valstis pavisam mierīgi var aicināt darbā cilvēkus no Dienvidamerikas, kuŗi faktiski integrēties tajā vidē, tikko ieradušies, jo bieži vien valoda ir tā pati vai līdzīga, kultūra un temperaments arī. Mums darbspēks nāks no Austrumu puses, un tā kultūra un tradīcijas mums ir daudz svešākas nekā angļiem vai iriējiem latviešu, poļu vai lietuviešu kultūra un tradīcijas. Turklāt zinot latviešus, visticamāk, ka latvieši ar ķīniešiem, piemēram, runās angļu vai krievu valodā arī tad, ja iebraucēji būs gatavi runāt latviešu valodā. Tādēļ, ja latviešu kļūst aizvien mazāk un mazāk, Latvija drīz runās iebraucēju valodā. Bet Latvijas valdība uzvedas tā, it kā Sibīrijā dzīvotu miljonu liela latviešu kopiena, kuŗa var pārcelties uz savu etnisko dzimteni kaut rīt. Mīnīs-

trijās faktiski nav zinīgu cilvēku demografijas jautājumos. Viņi spriež pēc kopējā iedzīvotāju skaita šodien, tas šķiet pats svarīgākais, – tāpēc bija tāds satraukums par to, vai izdosies saskaitīt divus miljonus iedzīvotāju. Saskaņotā un nomierinājās.

Pašlaik mēs izmirstam ar tādu ātrumu, ka mūsu pietiek 80 gadiem, bet tā pietiksana ir tāda, ka pēc tiem 80 gadiem latviešu skaits Latvijā būs nulle vai tuvu tam.

Jautājuma neizpratne ir viena lieta, tomēr izskatās, ka koruptīvās un koruptīvās saites Latvijā ir stiprākas par zināšanām un izpratni.

Kādā raidījumā premjers sacīja, ka demografija prioritāšu sarakstā ir otrā. Tagad, budžeta grozījumos dalot papildus ieņemto naudu, demografijas jautājumu risināšanai iedeva 0,1 procentu: tie ir 96 tūkstoši latu neauglīgo ģimeņu ārstēšanai. Vairāk naudas demografijai no 70 miljoniem latu neatradās, toties ir nauda celt un būvēt, kur, protams, ligumi tiek savām zināmām

firmām un cilvēkiem. Un šie zināmie cilvēki gan jau ziedos partijām, bet jaunās māmiņas taču nenesīs naudiņu partijām no saviem bērnu pabalstiem. Un tad rezultāts ir tāds, kāds tas ir. Deviņdesmitajos gados mēs ar igauņiem bijām vienā bedrē, iedzīvotāju pieaugums bija negatīvs. Ap 2000. gadu igauņi ļoti spēcīgi sāka iet uz augšu, un šobrīd viņiem dzimst tikpat, cik mirst, bet mums joprojām pieaugums ir liels minusos, jo nomirst daudz vairāk nekā piedzimst – nomirst apmēram par 10 tūkstošiem vairāk. Atšķirība, manuprāt, ir meklējama tieši koruptīvajā politikā. Ja mēs tikai Dienvidu tilta naudu vien būtu ieguldījuši demografijā, mums šobrīd nebūtu tik nopietnas problēmas. Tilts tika uzbūvēts nevis tāpēc, ka tas bija nepieciešams Rīgas vai Latvijas tautsaimniecības attīstībai, bet tāpēc, ka politiķiem un viņu partijai kasē tas bija izdevīgi. Man ir nepatīkami teikt, bet tagadējā Rīgas dome mēra Ušakova vadībā latviešu

bērnu labā ir izdarījusi vairāk, nekā visas pārējās latviešu domes kopā ņemtas. No 1. septembra Rīgā visiem skolēniem būs bezmaksas transports, jau gadu tiek maksāta kompensācija tām ģimenēm, kuŗu bērni netiek pašvaldības bērnudārzos un kuŗiem vieta ir tikai privātajos dārzos. Līdz šim latviešu politiķi par to neviens pat runāt negribēja. Tagad Rīgā latviešiem dzimst vairāk bērnu. Saprotu, ka Ušakovs, visticamāk, to dara tāpēc, ka nākamgad ir pašvaldību vēlēšanas, bet viņš dara. Kas to liedza darīt latviešu partiju domes deputātiem kaut vai pirms vēlēšanām? Tas ir absurds, ka „pareizie” latviešu politiķi nerada apstākļus, kas ļautu latviešiem radīt bērnus.

Saeimā un valdībā nav grūti saskaitīt tos cilvēkus, kuŗi nav aizmirsuši, kāpēc viņi tur atrodas.

Jā, bet pievienojiet vēl vienu lietu – nav daudz to, kuŗi saprot, kur viņi atrodas, un prot izmantot savu deputāta vai ministra statusu, lai kaut ko uzlabotu mūsu valstī.

Polītiski represēto salidojums Ikšķilē

Sestdien, 18. augustā, Latvijas Polītiski represēto apvienība (LPRA) Ikšķiles estrādē rīko 14. Latvijas polītiski represēto personu salidojumu.

Ik gadu salidojumā pulcējas vairāk nekā 4000 1941. gada 14. jūnijā, 1949. gada 25. martā un citos datumos komunistiskā genocīdā represēto un viņu tuvinieki no visiem Latvijas novadiem, kā arī ārzemju latvieši un valsts amatpersonas. Galvenā uzruna ir LPRA priekšsēža Gunāra Resnā ziņa. Tiek sniegts ieskaits polītiski represēto dzīvē un skarbs vērtējums politiskiem notikumiem Latvijā. Pēc tam pieņem rezolūciju Saeimai un valdībai. Pēc nopietnām runām koncertu šoreiz sniedz Dailes teātra aktieri Ieva Segliņa, Artis Robežnieks, Artūrs Skrastiņš un teātra mūzikālās daļas vadītājs Juris Vaivods. Vakara saviesīgā daļa aizrit grupas „Kreiburgas ziķerī” skaņās. Neformālā gaisotnē skan atmiņu *stāsti*, mijoties ar atkalredzēšanās prieku par sen nesatiktiem likteņa biedriem, jo uz salidojumu vienreiz gadā represētie parasti sabrauc no Latvijas malu malām.

No okupācijas varas 1941. – 1949. gadā represētajiem, kas tika arestēti un noslepkavoti Latvijā un ārpus savas valsts kā „tautas ienaidnieki”, kā arī izsūtīti uz Sibīrijas lēģeriem, necilvēcīgā darbā un badā nomira tūkstošiem. Dzīvi palikuši aptuveni 18,5 tūkstoši, un tie lielākoties ir vecāki par 70 gadiem.

Ik gadu politiski represētās personas statusu piešķir aptuveni

100 cilvēkiem. Līdz šim to darīja īpaša komisija pilsētu un novadu domēs, jo tur vislabāk pazist vietējo cilvēku dzīves gājumu. Šogad šis pienākums nodots Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes ziņā. Latvijā polītiski represētā statusu piešķir un izsniedz atbilstīga parauga apliecinību jau gandrīz 15 gadus. Tas ir cieņas un goda apliecinājums par izciestajām represijām Sibīrijas gulagā, cietumos, čekas pagrabos vai filtrācijas nometnēs.

Gados vecākā paaudze, kas Sibīrijā izturēja izsūtījuma šausmas un badu, lielākoties jau aizgājusi mūžībā. Šodien polītiski represētie gandrīz visi ir izsūtījumā dzimušie bērni. Viņu bērnība aizritēja *zemlankās*, daļot sūro ikdienu ar pieaugušajiem. Māte bieži vien atdeva pēdējo maizes garozu bērnam, bet pati... nu atdusas kādā no Sibīrijas kapsētām.

Otrā pasaules kara laikā, 1942. un 1943. gadā, daudzus - **16 000 latviešus no Latvijas nosūtīja Darba dienestā uz Vāciju. Tie, kuri atgriezās Latvijā, šodien arī atbilst polītiski represēto statusam.** Bet tie, kuri bēgļu gaitās Vācijā ieradās 1944. un 1945. gadā, pēc Latvijas likumdošanas vairs neskaitoties politiski represētie.

Šogad 5. martā Latvijas Polītiski represēto apvienības (LPRA) priekšsēdis Gunārs Resnais Rīgas pili tikās ar Latvijas Valsts prezidentu Andri Bērziņu. Saruna ieilga, jo Latvijā joprojām ir cilvēki, kas neizprot latviešu tautai svarīgo datumu – 16. mar-

Polītiski represēto salidojumā Ikšķilē vienmēr pulcējas daudz ļažu no visiem Latvijas novadiem un arī ārzemēs dzīvojošie latvieši

ta, 25. marta un 14. jūnija nozīmi.

LPRA priekšsēdis Gunārs Resnais gan uzrunā allaž teic, ka, par spīti sarežģītajai ekonomiskajai situācijai Latvijā, politiski represēto saime par aizmirstību no valsts puses tomēr nevarot sūdzēties. Laikā, kad jāsavelk josta, represētie saņemot dažādus atvieglojumus. Pateicības vārdus priekšsēdis izsaka pilsētu un novadu domēm, kas ikdienā sniedz dažāda veida atbalstu saviem politiski represētajiem un nodrošina ar transportu salidojuma dalībnieku nokļūšanu Ikšķilē. Vislielākais paldies tiek Ikšķiles novada domei, kas jau 14 gadus augustā tik viesmīlīgi uzņem visas Latvijas politiski represētos.

Salidojumā piedalās „Kokneses fonda” pārstāvji, kas rūpējas par *Likteņdārzu* - visu to iedzīvotāju piemiņai, ko Latvija zaudējusi 20. gadsimtā, – krituši kaŗos, okupācijas varas represēti, bijuši spiesti doties trimdā... Gandrīz katrā latviešu ģimenē ir kāds netaisnīgas varas upuris. *Likteņdārzs* veidojas kā latviešu dvēseļu pulcēšanās vieta, kas materializējas mīļu roku stādītos kokos. Saeimas priekšsēdes Solvitas Āboltiņas stādīta ābele veltīta „Kārķliņu ģimenei, kuŗas puse uz mūžiem palika Sibīrijā”. Latvijā un Eiropā pazīstamā Rīgas Jaunā teātra aktiera Gundara Ābolaņa ābele - „Maijīnai Noriļskā”. Aina Ālanta-Briede un

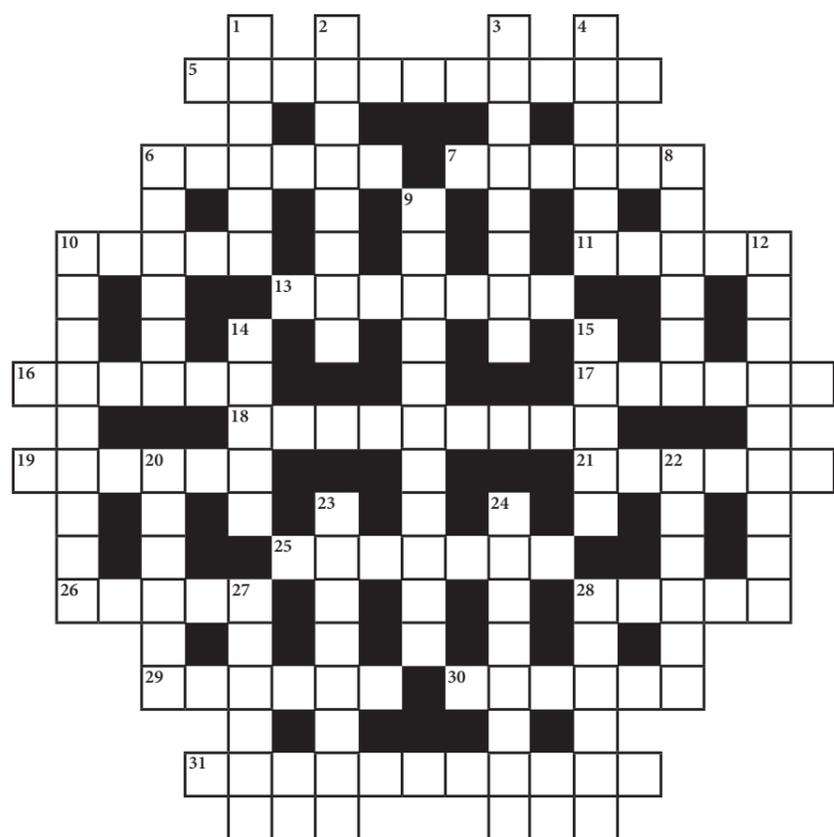
Valdis Briedis no Toronto iestādījuši parasto viksnu - „Piemiņai tēvam Kārlim Ālantom, okupācijas varas nogalinātajam 1940. gadā”... *Likteņdārzs* ir vieta, kas simboliski stāsta, kāda ir bijusi maksa par latviešu tautas brīvību un par neatkarīgu valsti, turklāt apliecinot latviešu tautas spēku, kas ļāvis tai izturēt un ar gaišām cerībām lūkoties nākotnē

Tomēr. **Vai kāds ir atzinies vai uzņēmis atbildību kaut vai par vienu netaisnīgi notiesāto, izsūtīto un nomocīto? Vai tūkstošiem Sibīrijas veļu valstībā ir tagad tikai tāpēc, ka bija latvieši? Miljoniem dvēseļu tajā un šajā pasaulē gaida atbildi!**

Teksts un foto Valija Berkina

Krustvārdu mīkla

Sastādījuši Daiga un Ilmārs Kalni (ASV)

Līmeniski. 5. ASV prezidents. 6. Nāra. 7. Apdzīvota vieta Ropazu novadā. 10. Sakaru iestāde. 11. Ceļš ar koku stādījumiem abās tā pusēs. 13. Daudzgadīgs tropu lakstaugs. 16. Stikla vai kristalla trauks ar tievu kaklu un stikla aizbāzni. 17. Samazināties, gandrīz izzust. 18. Cilvēks, kas slēpj savus istos nodomus. 19.

Tradicionāls, kādā cilvēku kopā nostiprinājies rīcības veids. 21. Uztraukuma, strīda radīts troksnis un burzma. 25. Mēbele. 26. Izjukt, sadalīties sīkās daļās. 28. Ar vārdiem paust, darīt zināmu (ko). 29. Kļūt laipnākam, maigākam). 30. ES dalībvalsts. 31. Mūzika nelielam atskaņotāju sastāvam.

Stateniski. 1. Organs, kas izstrā-

dā urīnu. 2. Pilsēta Vidzemē. 3. Apģērba gabals. 4. Neliels naudas ziedojums. 6. Gadalaiks. 8. Ezers Vidzemē. 9. Brūce. 10. Ļoti skaists; arī neticams. 12. Skaitot atņemt no kā. 14. Rožu dzimtas koki ar baltiem, smaržīgiem ziediem. 15. Meža vai lauka gabals, kas izraudzīts medībām ar dzinējiem. 20. Spēja saglabāt un atjaunot apziņā agrāk dzirdēto, redzēto. 22. Secinājums, kas rodas pieredzes, novērojumu rezultātā. 23. Plakanas, nesimetriskas zivis. 24. Slodzes samazinājums. 27. Tādā pašā daudzumā. 28. Paralīze.

Krustvārdu mīklas (BL Nr.31) atrisinājums

Līmeniski. 1. Skumjas. 4. Kaimiņi. 8. Stils. 10. Kains. 12. Solo. 13. SOS. 14. Auni. 15. Nīpra. 17. Siets. 19. Jumis. 20. Fata morgāna. 21. Bastejkalns. 27. Ieris. 28. Tvert. 29. Slava. 32. Java. 34. Osa. 35. Pali. 36. Anīss. 37. Bites. 38. Engēlis. 39. Fineses.

Stateniski. 1. Sausiņi. 2. Moto. 3. Ailes. 5. Adata. 6. Mena. 7. Ieviest. 8. Slāpt. 9. Bolero. 11. Summa. 16. Ararats. 17. Startēt. 18. Sagraut. 19. Janīnas. 22. Jonesa. 23. Vinjete. 24. Krava. 25. Vagas. 26. Patievs. 30. Masti. 31. Kaili. 33. Ance. 35. Pele.

ZIŅAS ĪSUMĀ

Kuldīgā viesojās ASV vēstniecības kultūras atašeja Kerija Spindlera-Ranta. Viešņa apskatīja Kuldīgas bibliotēku un tautastērpu valkāšanas un darināšanas klasi “Pūralāde”, kur pielaikojā latviešu tautastērpu. Diplomāte bijusi arī Valmierā, Ventspilī, bet septembrī dosies uz Rēzekni.

Gulbenes novads ieguvis konkursa “Eiropas gada pašvaldība 2012” galveno balvu. Latvijas Pašvaldību savienība šādu konkursu rīkoja pirmo reizi. Konkursa komisija izvērtēja 15 pašvaldības. Godināšanas ceremonija notiks 14. septembrī.

Rūpējoties par vides bagādināšanu un sakopšanu, biedrība Your Way aicināja jauniešus kopīgi stādīt koku aleju gar upes krastu Tirzas estrādē. Katrs jauniešs iestādīja bērzu kā paliekamu vērtību savai dzimtajai vietai.

Bauskas novada sociālais dienests saņēmis kristīgās organizācijas GaiN Latvija uzaicinājumu uz labdarības sarīkojumu, kas Ozolnieku baptistu baznīcā notiks 25. augustā. Bērni saņems skolas somas, ko ar visu mācībām noderīgo piepildījuši biedrības aktīvisti Vācijā.

Melleņu un gaileņu lasīšana Vecumnieku novada Bārbeles iedzīvotājiem vasarā ļauj nopelnīt. Trūcīgās ģimenes šādi sakrāj naudu skolai nepieciešamo lietu un apģērba iegādei, tāpēc vasarā ir maz pabalstu prasītāju.

Latvijas Sarkanā Krusta Jaunatnes nozare rīkoja jauniešu velotūri „10 labi darbi 10 dienās”. Tūre sākās Daugavpilī un beidzās Saldū. Velotūres aktīvisti tikās ar vietējiem jauniešiem, kopā paveicot 10 labus darbus – uzkopa Aglonas bazilikas apkārtni, palīdzēja vientuļiem cilvēkiem, krāsoja žogus un rīkoja labdarības koncertu – ziedojumu vākšanu akcijai „Skolas soma”.

Daugavpils Latviešu biedrība, tāpat kā ebrēju organizācijas, Latvijas valdībai pieprasīja atdot pirms Otrā pasaules kara latviešu kopienai piederējušo īpašumu - Vienības namu, ko pēc valsts neatkarības atgūšanas atdeva nevis atpakaļ latviešu kopienai, bet gan pilsētas domei. Namu 1937./38. gadā uzcēla par valsts un tautas saziņotiem un kredītā paņemtiem līdzekļiem, kas atmaksāti līdz 1940. gada martam. Drīz pēc tam padomju vara namu nacionālīzēja.

Latvijā ražotās koka mēbeles pirmajos piecos šā gada mēnešos eksportētas kopumā Ls 26,703 miljonu apmērā, lielākoties uz Vāciju, Lielbritāniju un Dāniju. Savukārt Latvijā koka mēbeles ievestas Ls 12,454 miljonu vērtībā no Itālijas, Polijas un Ķīnas.

Tukuma novada SIA Pure Food, kas pārstrādā ogas un augļus, jau ir iepirkti tūkstošiem tonnu zemeņu un aveņu un plānots iepirkt vairāk nekā 1000 tonnu melleņu. Vēlāk ievārijumu pārdod 65 pasaules valstīs. 2011. gada maijā Pure Food pievienojās Beļģijas koncernam Puratos, un tā radās iespēja paplašināt eksporta tirgus.

Izsiņas sagatavojušas Māra Linde un Valija Berkina

Izcilais automobiļu dizainers Anatols Lapiņš mūžībā

Aprīļa beigās mūžībā tika aizsaukts pasaules mēroga automobiļu dizainers ar latvisku izcelsmi Anatols Lapiņš. Auto pasaulē gan šī Latvijas emigrantu dēla uzvārds vairāk pazīstams kā *Lapine*, turklāt ar uzsvāru uz burtu „i”. Gandrīz divdesmit gadus (no 1969. līdz 1988. gadam) Anatols Lapiņš bija sporta automašīnas *Porsche* dizaina studijas vadītājs Vācijā.

Pieminot šo izcilo personību, nedaudz atskatīsimies viņa dzīves gājumā.

Anatols Lapiņš dzimis Rīgā 1930. gada 23. maijā. Tēvs bijis vācu izcelsmes latvietis, māte – krieviete. Tāpēc ģimenē runājuši kā vācu, tā arī latviešu un krievu valodā. Kad sācies Otrais pasaules karš, ģimene izlēmusi bēgt uz Rietumiem. Tēvs bija laikus sapratis, ka pie komunistiem klāsies sliktāk nekā pie fašistiem, un no diviem ļaunumiem izvēlējies mazāko. Sākumā ģimene nonāca okupētajā Polijā, pēc tam – Vācijā. Kaņam beidzoties, Lapiņu ģimeni bēgļu gaitas bija aizvedušas līdz Hamburgai. Tur Anatols pabeidza skolu un sāka strādāt *Daimler-Benz* automobiļu rūpnīcā, kas tolaik atradās angļu jurisdikcijā. Taču Lapiņu ģimene, tāpat kā daudzi viņu laikabiedri, sapņoja par emigrāciju kaut kur tālāk no sagrautās Eiropas. Cilvēki meklēja iespējas izbraukt uz ASV, Kanadu, Austrāliju, pat Dienvidāfriku un citiem pasaules reģioniem. Lapiņi par mītnes zemi izvēlējās ASV. Kamēr ģimene gaidīja atļauju imigrācijai uz Amerikas Savienotajām Valstīm, Anatols vēl paguva nostrādāt Hamburgas rūpnīcā trīs gadus par praktikantu mehāniķi, bet pēc tam iestājās unikālajā rūpnīcas Virsbūves skolā (*Wagenbauschule*), kur tika gatavoti aviācijas, kuģniecības un automobiļu dizaineri un virs-

būvju speciālisti.

Ģimene emigrēja uz ASV 1951. gadā. Tā kā Anatols jeb Tonijs, kā viņu Amerikā visbiežāk mēdza saukt, tik ļoti mīlēja automobiļus, dzīves ceļi viņu aizveda uz Detroitu – Amerikas automobiļu galvaspilsētu. 1952. gada janvārī jauneklīs dabūja darbu *General Motors* koncerna virsbūvju izstrādes nodaļā. Viņu pieņēma darbā par inženiera palīgu. Toreiz vajadzēja strādāt pie trīs klašu virsbūvēm, kuŗām *General Motors* bija piešķīris burtus A, B un C. Ar burtu A apzīmēja *Chevrolet* un *Pontiac*, ar B – *Oldsmobile* un *Buick*, bet ar C – *Cadillac*. Taču vēl bija kāda īpaša nodaļa, kas nodarbojās ar „neformālo” izstrādi – *Chevrolet Corvette* sporta automobiļa projektu –, kuŗu toreiz neviens no *GM* vadības neuzskatīja par īpaši svarīgu. *Corvette Studio* galvenais dizaineris bija japāņu izcelsmes amerikānis Larijs Šinoda. Lapiņš kļuva par viņa galveno inženieri. Abi kopā nostrādāja 11 gadus. Kad pagājušā gadsimta 60. gados autosports ASV piedzīvoja asus kritiķu uzbrukumus un Vašingtonā sāka domāt, ka neko vairāk kā traumas un nāvi tas neenes, abi inženieri tomēr turpināja savu darbu pagrīdē. Tajā laikā *General Motors* direktoru padomē ne par vienu sporta automobiļa projektu vairs nevēlējās pat dzirdēt. Bet Bils Mitčels, kas drīz nomainīja Hārliju Ērlu *GM Styling Department* viceprezidenta amatā, par savu naudu noīrēja pagrabā telpas un uzturēja personisko „Studiju X”, kuŗā Anatols kopā ar Lariju un kādu italiešu modeļgaldnieku uz savu galvu būvēja sporta Korvetes, mēģinot ar balstiekārtas piestrādi atrisināt vadāmības problēmas un glābt no bojāejas *Chevrolet Corvair*. Mitčela privātā „Studija X” kļuva

par vietu, kur tika radīti paši interesantākie tā laika *General Motors* projekti, piemēram, divi unikāli pilnpiedziņas sacikšu bolidi *CERV* (*Chevrolet Experimental Racing Vehicle*) un eksperimentālais 1959. gada *Corvette Stingray*, kuŗa stilu Šinoda attīstīja otrās paaudzes serijsveida Korvetē. Tāpēc interesants šķiet fakts, ka visi šie automobiļi tika izstrādāti pretēji *GM* vadības gribai. 1965. gadā tomēr „Studijas X” vadītājs Mitčels, nevēloties sabojāt savā pakļautībā strādājošo inženieru karjēru, veiksmīgajai kopdarbībai pielika punktu un aizsūtīja Lapiņu strādāt uz *GM* Eiropas nodaļu Vācijā, bet Šinoda sāka vadīt kādu Detroitas dizainstudiju.

Vācijā Lapiņam uzreiz piešķīra personisko studiju un nodrošināja pilnīgu aktivitāšu brīvību. Tā laika Vācijā šajā nozarē valdīja diezgan liels konservatīvisms, un Lapiņa uzdevums bija izveidot kaut ko neparastu, kaut ko tādu, kas spētu iekustināt vāciešu iztēli. *GM* toreiz īpaši vēlējās uzlabot „pensionāru” zīmola *Opel* imidžu. Tieši tāpēc parādījās pārspīlētie nosaukumi *Opel Admiral*, *Diplomat*, *Commodore*. Taču Lapiņš nāca klajā ar priekšlikumu, ka šajā modeļu gammā obligāti būtu jābūt arī sporta automobilim. Var pateikties viņa rosībai, ka tika izlaists slavenais 1969.–1977. gadu *Diplomat V8*. Kad darba laiks *Opelī* tuvojās beigumam, Lapiņš ar sievu nolēma Amerikā vairs neatgriezties. Viņi gluži vienkārši nevēlējās sūtīt bērnus amerikāņu skolā. Nācās meklēt labi samaksātu darbu turpat Vācijā. Draugi ieteica saistīties ar auto kompāniju *Porsche* un iepazīstināja viņu ar tās galveno izpildītāju Feriju Porši.

Lapiņa dzīvē sākās jauns

posms – *Porsche* posms. Tas arī atnesa viņam vislielāko slavu. Sākumā Ferijs Porše palūdza Lapiņu noorganizēt viņam ekskursiju uz *Opel* poligonu Dūdenhofenē, jo arī *Porsche* kompānija gatavojās līdzīga centra izbūvei Veiszakā. Vēl pēc vairākas šādas tikšanās ar vadību Lapiņam *Porsche* kompānijā jau tika piedāvāts galvenā dizainera amats. Viņš šo augsto amatu pieņēma un 1969. gadā ar ģimeni pārbrauca dzīvot uz Stutgarti.

Lapiņa vadībā tika modernizēts *Porsche G* sērijas 911. modelis, paplašināts modeļu diapazons un izstrādāti tādi modeļi kā 924., 928. un 944. Ir uzskats, ka vēl šodien no viņa veikuma varētu mācīties daudzi dizaineri.

Mūža novakari Lapiņš pavadīja Vācijā, dzīvojot vienā no Bādenbādenes pilsētas zaļajiem rajoniem. Viņš dzīvoja visai pieticīgā divstābu dzīvoklī kādas savrupmājas 3. stāvā. Būdam jau pensijā, Lapiņš vēl paretam lasīja lekcijas automobiļu augstskolu studentiem.

Kad maija sākumā pasauli pāršalca sēru vēsts, ka izcilais dizainers aizgājis mūžībā, nāves cēlonis netika atklāts, bet ir zināms, ka viņš nomiris 2012. gada 30. aprīlī 81 gada vecumā savās mājās Bādenbādenē.

Anatols Lapiņš bija pārsteidzoša likteņa cilvēks un spilgta personība, kas ar savu dzīvi un darbību spējis dot ievērojamu ieguldījumu auto dizaina nozares attīstībā. Ne velti krievu žurnālists Leonīds Golovnovs izdevuma *Auto Review* 2001. gada 16. numurā ir izteicies, ka par Lapiņu esot jāraksta nevis raksts, bet gan grāmata.

Materiālu sagatavoja **Marta Jance**

Brīvā Latvija reklāmas cenas Latvijā

Cena - Ls 0,78 par cm² ierāmējumā
Atlaides par reklāmas publicēšanas biežumu:

- Atkārtotot vienu un to pašu reklāmu 2 reizes, paredzēta atlaide 10 % apmērā no parastās cenas.
- Atkārtotot vienu un to pašu reklāmu 3 reizes, - 15 % no parastās cenas.
- Atkārtotot vienu un to pašu reklāmu 4 reizes un vairāk, - 20 % no parastās cenas.
- PRIVĀTSLUDINĀJUMIEM: Ls 0,39 par 1 cm² ierāmējumā.
- SĒRU SLUDINĀJUMS: Ls 28,60

Pasta adrese:

Ausekļa iela 14 - 2

Rīga, LV - 1010

Tālrunis + 371 67326761

Tālrunis +371 67326784

Darba laiks:

Pirmdien – 9-17

Otrdien – 9-17

Piektdien – 9-15

BRĪVĀ LATVIJA

Latvijas reģ. nr. 1144.

Rietumeiropas latviešu laikraksts, iznāk sestdienās, 48 reizes gadā.

Izdevēji: *Brīvās Latvijas* izdevēju kopa (BLIK)

Redaktore: Ligita Kovtuna
Brīvā Latvija redakcija – Ausekļa iela 14-2, Rīga, LV-1010
Tāl. (redakcija) +371 67326761, +371 29439423, Tālrunis: +371 67326784.
e-pasts: redakcija@brivalatvija.lv

Administrācija: Sarmīte Janovskis “Straumēni”, Catthorpe Manor, Catthorpe, Leics. LE17 6DF, England. Tāl. 01788823438, fakss 01788822441. Kārto visas sēru un citu sludinājumu maksas; pieņem rietumu abonementus, izņemot Vācijas un Zviedrijas.
Pārstāvniecība Anglijā:
Dz.Purmale, 34 Brook Road, Leicester LE5 2HE.
Tāl. 01162431322, fakss 01162433312.
e-pasts: dzidra.purmale@talktalk.net

Abonementa maksa, sākot ar

2010. gada 1. jūliju:

Lielbritānijā: 6 mēnešiem GBP 60; 12 mēnešiem GBP 110. Samaksu ar čeku, PO vai naudā (ierakstītā sūtījumā) sūtīt laikraksta administrācijai (adresi sk. augšā), uz vārdu Brīvā Latvija. Maksājot Lielbritānijā par Latvijas gada abonementu GBP 40

Zviedrijā: 6 mēneši Kr 650.-; 12 mēneši Kr 1240.-. Naudas pārvedumi: Lettiska Hjälpkommitten, Brīvā Latvija (Wallingatan 34, 5 tr, S-111 24, Stockholm, Plusgiro 11 47 46 - 1). Tāl. un fakss 08 - 214425.

Naudas pārvedumi Vācijā: 12 mēn. – 130 eiro; 6 mēn. – 70 eiro; 3 mēn. – 40 eiro; BL konts Lettische Gemeinschaft, Salzmannstr. 152, 48159 Münster. Postbank Hamburg, BLZ 200 100 20, konts 271 751 204. Adrese abonēšanas jautājumiem: Ivars Vētra, Mittelstr. 3, D-35415 Pohlheim, tāl. +49 6004 2801, e-pasts: ivetra@web.de. Cita informācija Nils Ebdens, Lettische Gemeinschaft in Deutschland e. V., Frankfurter Str. 54, D-35440 Linden, tāl. +49 6403 940933, e-pasts: info@ilk-v.de

Citas Eiropas zemēs: 6 mēnešiem 70 eiro; 12 mēnešiem 130 eiro. Naudas pārvedumi ar čeku uz Brīvā Latvija (adrese kā augšā).

ASV un pārējās pasaules valstīs 6 mēnešiem USD 90.-, 12 mēnešiem USD 170.-.

Latvijā: 6 mēnešiem Ls 20, 12 mēnešiem Ls 34.

Latviešu organizāciju un privāto sludinājumu maksā €3 par 10 mm augstu viensējīgā platumā aizņemtu telpu. Sēru sludinājumi (10,6 cm x 7 cm) €35. Zviedrijā – 500 kr.
Komerciālie sludinājumi €6 par 1 slejas cm.

Atlaides atkārtotām reklāmām.

Ar autora vārdu, iniciāļiem vai segvārdu parakstītos rakstos izteiktās domas nav katrā ziņā arī redakcijas domas. Par līdzstrādnieku honorāriem nepieciešama iepriekšēja vienošanās. Par publikācijas minēto faktu precizitāti atbild autors.

BRĪVĀ LATVIJA

Latvian Weekly Newspaper
published by the Latvian Publishers Association,
Ausekļa iela 14-2, Rīga, LV-1010, Latvia.

Iespiests: SIA Madonas Poligrafists

RADI UN DRAUGI

VIESNĪCA ★★★★★

WWW.HOTELRADIUNDRAUGI.LV

MĀRSTAĻU IELA 3 | RĪGA LV1050 | LATVIJA | +371 6782 0200

LAIPNI LŪGTI RĪGĀ, ANGLIJAS DAUGAVAS VANAGU FONDA VIESNĪCĀ “RADI UN DRAUGI”!

SIA „MADONAS POLIGRAFISTS”

ir pazīstama kā viena no

senākajām tipografijām Vidzemē.

Šodien esam kļuvuši par modernu plaša profila tipografiju – drukājam avīzes, veidlapas, brošūras, kalendārus. Pēdējos gados īpašu uzmanību pievēršam grāmatu ražošanai gan cietajos vākos, gan termolīmētām grāmatām mikstajos vākos.

Tipografija nodrošina ar darbu Madonas pilsētas un tās rajona 70 iedzīvotājus. Mūsu galvenā prioritāte ir izpildīt to, kas apsolīts klientam.

Esam gandarīti, ka varam sadarboties arī ar laikraksta „Brīvā Latvija” redakciju!

Gaidīsim pasūtījumus arī no Jums!

Mūsu adrese: Saieta laukums 2a, Madona, LV-4801, Tāl. +371 64822742

e-pasts: pasutijumi@madpol.lv

Rīgas klientu birojs: K. Valdemāra iela 106/108, Rīga, LV-1013, Tāl. +371 67315026

e-pasts: madpolriga@madpol.lv

SPORTS

SPORTS

SPORTS

(Turpinājums no 1. lpp.)

Liktenīgais viens centimetrs
Tāllēkšanā dāmām **Ineta Radēviča** kvalifikācijas sacensībās labāko rezultātu guva pēdējā - trešajā mēģinājumā - 6,68 m un sasniedza sezonas personisko rekordu, tikai divus centimetrus atpaliekot no kvalifikācijas normatīva. Finālam Radēviča kvalificējās ar piekto labāko rezultātu.

Finālsacensībās Radēviča pirmajā mēģinājumā sasniedza rezultātu 6,88 m, un tas viņai ļāva kādu laiku atrasties vadībā. Ļoti labi bija nākamie divi mēģinājumi - 6,77 un 6,74 m. Teicams bija arī pēdējais mēģinājums, tomēr līdz bronzai ar to nepietika - 6,79 m. No bronzas Inetu šķīra tikai... viens centimetrs. Latvijas rekords, kas pirms diviem gadiem Radēvičai atnesa Eiropas čempiones titulu, ir 6,92 m. Par olimpisko čempioni kļuva amerikāniete Britnija Rīze - 7,12 m.

Radēviča karjeras laikā divas reizes - 2001. un 2003. gadā iz-

Inetai Radēvičai līdz bronzas medaļai pietrūka viena centimetra

cīnija bronzu Eiropas U-23 meistarsacīkstēs (attieciģi tāllēkšanā un trīsoli). 2004. gadā viņa debitēja Olimpiskajās spēlēs Atēnās - tāllēkšanā 13. vieta (6,53 metri), trīsoli 20. vieta (14,12 m). 2010. gadā Barselonā viņa sensacionāli kļuva par Eiropas čempioni (6,92), 2011. gadā pasaules meistarsacīkstēs Dienvidkorejā spēja izcīnīt bronzas godalgu (6,76 m).

Finālam nespēja kvalificēties otra Latvijas pārstāve šajā disciplīnā Lauma Grīva, kas ar 6,10 m

tālu lēcieni ierindojās pēdējā - 28. vietā no tām sportistēm, kurās tika pie ieskaitīta rezultāta.

Tikai Madara Palameika

Šķēpa mešanā finālā iekļuva tikai viena no trijām Latvijas pārstāvēm - pašreizējā valsts rekorda īpašniece **Madara Palameika**. Jau pirmajā mēģinājumā, kas bija vislabākais, viņa šķēpu aizmeta 60,62 m. Kvalifikācijas norma (62 m) netika izpildīta, tāpēc bija jāgaida otras grupas dalībnieču rezultāti. Bei-

Madara Palameika (pa kr.) un Lina Mūze apmierinātas ar startu Londonā

gās izrādījās, ka 42 dalībnieču konkurencē finālsacensībās nav iekļuvušas ne Sintija Ozoliņa-Kovala (58,86), ne arī Lina Mūze (59,91). Vissāpīgāk tas bija olimpisko spēļu debitantei Līnai, kurai līdz finālam pietrūka... 20 centimetru.

Finālsacensības Palameika sāka ar 56,47 m tālu metienu, otrā piegājienā uzrādīja savu labāko rezultātu 60,73 m. Tas viņai deva **astoto** vietu. Par olimpisko čempioni ar 69,55 m tālu metienu kļuva čehiete Barbora Špotākova.

Kungu konkurencē Vadims

Vasiļevskis un Ainārs Kovals, kuri pēdējās divās olimpiskajās spēlēs Latvijai atnesa sudraba medaļas, kā arī Zigismunds Sirmāis kvalifikācijas sacensībās izgāzās un neviens nespēja iekļūt finālā. Visu trīs sportistu rezultāti šajā sezonā bijuši labāki par 82 metriem, kas bija kvalifikācijas norma, taču Londonas olimpiskajā stadionā neviens no viņiem nespēja uzrādīt sevis cienīgu rezultātu. Ainārs Kovals (79,19) ierindojās 15., Vadims Vasiļevskis (72,81) - 36. vietā.

P. Karlsons

PAZIŅOJUMI

LATVIJA

Rīgas Evaņģēliskās draudzes nākamais dievkalpojums ar kristībām notiks Rīgas Vecajā Sv. Ģertrūdes baznīcā svētdien, **19. augustā, plkst. 16.** Kalpos mācītājs Klāvs Bērziņš. Notiks arī svētdienas skola. Pēc dievkalpojuma kafijas galds ar līdzpaņemtiem groziņiem. Visi mīļi lūgti un aicināti.

ANGLIJA

„Straumēnos” DVF delegātu pilnsapulce svētdien, 9. septembrī, plkst. 10. Apmeklēt lūdz DVF valde.

Londonas kopas vanadzies DVF nama kluba telpās (72 Queensborough Terrace, London W2), otrdien, **21. augustā, plkst. 13.30** sniegs dokumentālfilmas „Mariss Vētra - Latvija toreiz” video izrādi. Atspirdzinājumi. Ieeja par ziedojumiem.

DIEVKALPOJUMI

VIDUSANGLIJAS DRAUDZE, māc. V.Vāvere

Lesterā, Igaunņu namā, 366 Fosse Road North, Leicester, LE3 5RS, sestdien, **1. septembrī, plkst. 14** dievkalpojums.

„Mūsmājās”, Priory Hill, Wolston, Coventry, CV8 3FZ, svētdien, **23. septembrī, plkst. 15** Pļaujas svētku dievkalpojums ar dievgaldu.

„Straumēnos”, Catthorpe Manor, Catthorpe, Leics. LE17 6DF, svētdien, **30. septembrī, plkst. 10** Pļaujas svētku dievkalpojums ar dievgaldu.

AUSTRUMANGLIJAS**DRAUDZE**, māc. V.Vāvere

Mansfildā, St.Peters's Church, Mansfield, NG18 1AP, sestdien, **1. septembrī, plkst. 11** dievkalpojums.

Derbijā, Chapel of St. Mary on the Bridge, Derby, DE1 3AT, svētdien, **2. septembrī, plkst. 12** dievkalpojums.

Notinghamā, Trinity Lutheran Church, 67 Homefield Road, Aspley, NG8 5GH, svētdien, **2. septembrī, plkst. 15** dievkalpojums.

LĪDSAS DRAUDZE, māc. G. Putce

Halifaksā, Stoney Royd kap-sētā, svētdien, **19. augustā, plkst. 14** Kapu svētki.

ZIEMEĻANGLIJAS-BRADFORDAS DRAUDZE, māc. G. Putce

Bradfordā, Vācu baznīcā, 29 Great Horton Rd., BD7 1AA, svētdien, **19. augustā, plkst. 10.30** dievkalpojums ar dievgaldu.

MANČESTERAS DRAUDZE, māc. G. Putce

Mančesterā, Stretford, M32 8FE, Martin-Luther-Kirche, 9 Park Road, svētdien, **2. septembrī, plkst. 13.30** Pļaujas svētku dievkalpojums ar dievgaldu.

Voringtonā, WAIIXG, Market Gate, Holy Trinity Church, svētdien, **2. septembrī, plkst. 20** dievkalpojums ar dievgaldu.

Apvienotajā Londonas latviešu ev.lut un Miera draudzē: Londonā, Sv. Annas un Sv. Agneses baznīcā, EC2V 7BX, svētdien **26. augustā, plkst. 14** dievkalpojums.

Rovfantā, svētdien, **19. au-**

gustā, plkst. 11.30 dievkalpojums.

VĀCIJA

Atklātā LKV Padomes sēde notiks **1. septembrī** plkst. 10.30 LCM (Latviešu centrs Minsterē) telpās, Salzmannstr. 152, 48159 Münster.

Pieteikties var pie Zuzes Krēslīš-Sils, info@lcm.lv, tālr. 0251-217017, tālrakstis: 0251-261812, vai saimnieka kab. 0171-7675755.

ZVIEDRIJA

Gēteborgas Latviešu pensionāru biedrības tikšanās **25. augustā** plkst. 13, "Folkpartiet" telpās; NEDRE KVARNBERGSGATAN 7 (atrodas "Vāstra Nordstan"), Gēteborgā. Jauni biedri laipni gaidīti. Valde.

Laipni ielūdzam piedalīties **Latviešu pensionāru apvienības Izbraukumā** uz Waxholmu **20. septembrī**. Kuģītis atiet plkst. 10 no Strömkajen (ārpus Grand Hotel), brauciens ilgs nedaudz vairāk par stundu. Pensionāriem cena 50,- kr. vienā virzienā. Pēc Waxholmas apskates ēdīsim pusdienas ostas restorānā. Uz Stokholmu iespēja braukt ar busu (der SL kartes) vai ar kuģīti. Pieteikšanās līdz 17. septembrim pie Diānas Krūmiņš Engstedt diana.ke@blix-mail.se tel: 08 801180 vai pie Mudītes Hoogland Krasts mudite_hk@hotmail.com tel: 08 7526334. Visi laipni aicināti! LPA valde

Zviedru-Latviešu biedrības nu

jau tradicionālā **BALTIEŠU DIENA** šogad notiks sestdien, **8. septembrī**. Kā jau ierasts, būs plašs tirdziņš, kafijas galds un daudz dažādi priekšnesumi. Plašāka informācija sekos. www.svensklettiska.se

Stokholmas Latviešu draudzes KAPU SVĒTKI notiks svētdien, **26. augustā, plkst. 14** Stokholmas Meža kapos, latviešu nodalījumos. Pirmajā kapu nodalījumā būs jaunā pieminekļa iesvētīšana. Pēcpusdienu beidzam ar kafijas galdu Kapu paviljonā! "Mēs visi esam guvuši no Viņa pilnības - žēlastību un vēl žēlastību." Jņ.1:16.

Stokholmas Latviešu draudzes dievkalpojums svētdien, **16. septembrī, plkst. 14** Somu baznīcā (46. un 55. autobuss, Pils piestātne). Dievkalpojumu vadīs prāveste Ieva Graufelde. Rūta Baumgarte pie ērģelēm un ar mūzikālu priekšnesumu.

Pēc dievkalpojuma kafija. "Esiet stipri Kungā un Viņa spēka varenībā." Ef.6:10.

Norčēpingas latviešu draudzes Pļaujas svētku dievkalpojums ar Svēto Vakarēdienu notiks Hedvigas baznīcā svētdien, **16. septembrī, plkst. 13.** Dienas mude: "Esiet stipri Kungā un Viņa spēka varenībā." (Ef. 6:10). Draudzes mācītājs Dr. Normunds Kamergrauzis. Pēc dievkalpojuma sadraudzības galds. Esiet aicināti un gaidīti!

Gēteborgas latviešu ev. lut draudzes KAPU SVĒTKI notiks **26. augustā** Kviberģas kapos plkst. 14. Mācītājs Dr Imants Alksnis. Lūdzu ievērot, ir maiņa: Tā kā „Kyrkstugan“ mums šogad nav pieejama, tad tiksimies jaunā kapu nodalījumā (45A un 45B) pie pieminekļa. Gēteborgas Latviešu ev. lut draudzes valde.

No mums šķīries tuvs draugs un kopīgo ceļu līdzgaitnieks
Anglijas miglas un saules dienās

HERBERTS DĀLDERS („Spožais”)

Dzimis Latvijā 1926. gada 1. maijā,
miris Birminghamā, Anglijā, 2012. gada 2. augustā

Tevi atcerēsies
Piķeļu ģimene Anglijā

Ar savu spožo smaidu sejā
Vēl paraugies uz mums te lejā.